

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/252/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5703899719
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:5703899719.15

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a členov senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej v právnej veci žalobkýň: 1/ B.. E. O., G.. XX.X.XXXX, K. Na M. V. XXXX/XX, Ž., 2/ B.. C. M. O., G.. XX.X.XXXX, K. B. C. XX, Ž., 3/ B.. C. Z. O., G.. XX.X.XXXX, K. Q. XX, K., zastúpené JUDr. Pavlom Polkom, bytom Na Malý Diel 3784/22, Žilina proti žalovaným: 1/ Slovenská republika, zast. Ministerstvom vnútra SR, sídlo Pribinova č. 2, Bratislava, 2/ Ministerstvo vnútra SR, sídlo Pribinova č. 2, Bratislava, o ochranu osobnosti, na odvolanie žalovaného 1/ proti rozsudku Okresného súdu Martin zo dňa 15. decembra 2016 č.k. 14C 161/2003-1068 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach vo výroku II, ktorým určil, že, právo na ochranu osobnosti, priznané § 11 Občianskeho zákonníka žalobkyniam 2/ a 3/, odpočúvaním telefonických hovorov bez zákonného dôvodu žalovaným 1/ porušené bolo, vo výroku IV, ktorým žalovanému 1/ uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 1/ sumu 16.596,96 Eur ako náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo výroku V, ktorým žalovanému 1/ uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 2/ sumu 9.958,18 Eur ako náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo výroku VI, ktorým žalovanému 1/ uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 3/ sumu 9.958,18 Eur ako náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo výroku IX, ktorým žalobkyni 1/ priznal právo na náhradu trov konania proti žalovanému 1/ v rozsahu 50 %, vo výroku X, ktorým žalobkyni 2/ priznal právo na náhradu trov konania proti žalovanému 1/ v rozsahu 30 % a vo výroku XI., ktorým žalobkyni 3/ priznal právo na náhradu trov konania proti žalovanému 1/ v rozsahu 30 % p o t v r d z u j e.

Žalobkyne 1/, 2/ a 3/ majú nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému 1/ v plnom rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie:

I. žalobu žalobkýň 2/ a 3/ proti žalovaným 1/ a 2/ v časti, ktorej žiadali určiť, že ich právo na súkromie priznané čl. 19 ods. 2, čl. 22 ods. 2 Ústavy SR a čl.8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd odpočúvaním ich telefonických hovorov bez zákonných dôvodov žalovanými v rade 1/ a 2/ porušené bolo, zastavil.

II. Určil, že, právo na ochranu osobnosti, priznané § 11 Občianskeho zákonníka žalobkyniam 2/ a 3/, odpočúvaním telefonických hovorov bez zákonného dôvodu žalovaným 1/ porušené bolo.

III. Žalobu žalobkýň 2/ a 3/ proti žalovanému 2/ na určenie, že právo na ochranu osobnosti priznané § 11 Občianskeho zákonníka odpočúvaním telefonických hovorov bez zákonného dôvodu žalovaným 2/ porušené bolo, zamietol.

IV. Žalovanému 1/ uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 1/ sumu 16.596,96 Eur ako náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku.

V. Žalovanému 1/ uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 2/ sumu 9.958,18 Eur ako náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku

VI. Žalovanému 1/ uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 3/ sumu 9.958,18 Eur ako náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku.

VII. Vo zvyšku žalobu žalobkýň 2/ a 3/ proti žalovanému 1/ na zaplatenie nemajetkovej ujmy v peniazoch zamietol.

VIII. Žalobu žalobkýň 1/ až 3/ proti žalovanému 2/ na zaplatenie nemajetkovej ujmy v peniazoch zamietol.

IX. Žalobkyni 1/ priznal právo na náhradu trov konania proti žalovanému 1/ v rozsahu 50 %,

X. Žalobkyni 2/ priznal právo na náhradu trov konania proti žalovanému 1/ v rozsahu 30 %.

XI. Žalobkyni 3 priznal právo na náhradu trov konania proti žalovanému 1/ v rozsahu 30 %.

XII. Žalovanému 2/ priznal právo na náhradu trov konania proti žalobkyniam 1/, 2/ a 3/ v rozsahu 100 %.

2. Vychádzal zo skutkového vymedzenia žaloby, ktorou žalobkyne 1/ až 3/ žiadali, aby súd určil, že ich právo na ochranu osobnosti priznané § 11 Občianskeho zákonníka a právo na súkromie priznané čl. 19 ods. 2, čl. 22 ods. 2 Ústavy SR a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd odpočúvaním telefonických hovorov bez zákonného dôvodu žalovanými 1/ a 2/, porušené bolo. Súčasne žiadali, aby súd zaviazal žalovaných 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne zaplatiť každej zo žalobkýň sumu 1.000.000 Sk ako náhradu nemajetkovej ujmy. Svoju žalobu odôvodňovali tým, že žalobkyňa 1/ ako manželka a žalobkyne 2/ a 3/ ako deti B.. O. O., žijú s ním v spoločnej domácnosti. Všetci užívajú viaceré pevné ako i mobilné telefónne stanice s číslami XXXX XXX XXX, XXXX XXX XXX, XXXX XXX XXX, XXXX XXX, XXXX XXX. Všetky tieto telefónne stanice sú v dlhodobom užívaní žalobkýň a v čase návštev manžela a otca žalobkyne na jeho pracovisku - Okresný súd Žilina, zriedkavo so súhlasom B.. O. O., použijú aj telefón patriaci Okresnému súdu Žilina. Doloženými dôkazmi preukazovali, že telefónne stanice, ktoré boli a sú v ich užívaní, boli najmenej v období rokov 1999 a 2000 predmetom záujmu špeciálnych útvarov žalovanej strany a pri použití informačných technických prostriedkov boli odpočúvané telefónne rozhovory, bol z nich vykonaný záznam a časť z týchto záznamov sa dostala do rúk iných osôb. Nedali priamy ani nepriamy súhlas na odpočúvanie a nahrávanie hovorov, ktoré sami uskutočnili, že nemajú priamu ani nepriamu vedomosť o akejkoľvek konkrétnej skutočnosti či hypotetickej možnosti, vzťahu či udalosti, pod ktorú by bolo možné v príčinnej súvislosti s ich osobami subsumovať možnosti predpokladané v ust. § 36 ods. 1 Zákona č. 171/1993 Z.z., rovnako tak ust. § 88 ods. 1 Trestného poriadku, resp. Zákona č. 249/1994 Z.z. o boji proti legalizácii príjmov z najzávažnejších, najmä organizovaných foriem trestnej činnosti. Odkazovali na čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2 a čl. 22 ods. 2 Ústavy SR, čl. 8 ods. 1, 2 Európskeho dohovoru o ľudských právach a základných slobodách, čl. 17. ods. 1, 2 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, na publikovaný rozsudok NS ČR, sp. zn. 21Cdo/1009/98, na prax Európskeho súdu pre ľudské práva v súvislosti s porušovaním ľudských práv. Na ust. § 13 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“).

3. Žalobkyne nezákonné odpočúvanie telekomunikačnej techniky v prípade odposluchov ich telefonických rozhovorov považovali za mimoriadne závažný zásah do sféry ich súkromného a rodinného života, bol vykonaný protiprávne, nezákonným spôsobom s poukazom na čl. 11 ods. 2 Ústavy SR, preto postup ktoréhokoľvek orgánu štátu vybočujúceho z rámca procesno-právnych alebo hmotno-právnych predpisov v tomto smere mali za v rozpore s ústavnosťou štátu, v rozpore s právami na ochranu osobnosti a vo svojich dôsledkoch znehodnocuje i samotný účel takéhoto konania. Samotné upustenie od porušovania ich práva na ochranu osobnosti formou neoprávneného zasahovania do súkromia nepovažovali za postačujúcu satisfakciu, pretože zásah do súkromia je hlbokým, vážnym, nelegálnym odpočúvaním ich hovorov došlo k odpočúvaniu rozhovorov často aj intímneho charakteru. Zásah do práva na ochranu osobnosti trvá dlhú dobu a preto sa domáhali satisfakcie i formou náhrady nemajetkovej ujmy.

4. V podaní zo dňa 18.6.2004 poukázali na platnú právnu úpravu použitia informačno-technických prostriedkov v relevantnom období - zák. č. 46/1993 Z.z. o Slovenskej informačnej službe v znení neskorších predpisov, zák. č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov, zák. č. 198/1994 Z.z. o Vojenskom spravodajstve, zák. č. 57/1998 Z.z. o Železničnej polícii v znení neskorších

predpisov, zák. č. 4/2001 Z.z. o Zbore väzenskej a justičnej stráže v znení zákona č. 422/2002 Z.z., zák. č. 240/2001 Z.z. o orgánoch štátnej správy v colníctve v znení zák. č. 422/2002 Z.z., zák. č. 141/1961 Zb. o Trestnom konaní súdnom v znení neskorších predpisov. Konštatovali, že použitie informačno-technických prostriedkov je zásahom do základných práv a slobôd osôb, preto sa musí vykonávať tak, aby nadmerne neobmedzili práva, ktoré priznáva Ústava SR a medzinárodné dohovory o ľudských právach a základných slobodách, ktorých účastníkom je SR. Poukázali aj na právo zákonného sudcu priznané článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 48 ods. 1 Ústavy SR, ako aj právo na súkromie, ktoré sa chráni podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 6 ods. 1, čl. 19 ods. 2 a 3, čl. 21 ods. 3 a čl. 22 ods. 1 Ústavy SR, na úpravu danej problematiky v práve Európskych spoločenstiev a v práve Európskej únie.

5. Žalovaná 1/ a 2/ v písomnom vyjadrení zo dňa 24.10.2008 navrhli zvážiť otázku aktívnej legitímácie žalobkýň 2/ a 3/ z dôvodu, že obe boli iba užívateľkami mobilných telefónov, ale neboli v zmluvnom vzťahu so žiadnym telefónnym operátorom. K telefónnemu číslu XXXXXXXXXX, ktoré bolo odpočúvané, a ktorý mobil žalobkyňa 1/ používala v tomto období pre pracovné aj pre súkromné účely a bol vedený na jej meno, uviedli, že na toto konkrétne telefónne číslo bol daný súhlas k použitiu informačno-technických prostriedkov (ďalej len ITP) Krajským súdom v Banskej Bystrici, preto podľa nich nešlo o žiadne nelegálne nasadzovanie ITP na uvedené mobilné telefónne číslo voči žalobkyni 1/ ani voči žalobkyniam 2/ a 3/, ktoré ho tiež používali. Nasadenie ITP na mobilné telefónne číslo XXXXXXXXXX bolo legálne, pretože na jeho nasadenie bol udelený súhlas príslušného súdu. Boli toho názoru, že nezodpovedajú za formu a obsah udeleného súhlasu, pričom poukázali na rozhodnutie Ústavného súdu SR - Nález č. III. US 80/08-28 z 27.5.2008, ktorým bolo žalobkyni 1/ priznané primerané finančné zadosťučinenie v sume 450.000 Sk za to, že udelený súhlas na nasadenie ITP Krajským súdom v Banskej Bystrici na mobilné telefónne číslo XXXXXXXXXX bol nedostatočne odôvodnený a porušil základné práva žalobkyne 1/ na súkromie podľa čl. 22 ods. 1 až 2 Ústavy SR a podľa čl. 13 Listiny základných práv a slobôd, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa nich k žiadnemu zásahu do Ústavou zaručených práv žalobkýň nedošlo, nakoľko nasadenie ITP v tom čase bolo vykonané so súhlasom príslušného súdu. Podľa žalovaných, aby mohli vzniknúť sankcie za nemajetkovú ujmu spôsobenú neoprávneným zásahom do osobnosti fyzickej osoby podľa § 13 OZ, musia byť splnené hmotno-právne účinky: a) existencia zásahu, ktorý je objektívne spôsobilý vyvolať nemajetkovú ujmu spočívajúcu buď v porušení alebo ohrození osobnosti fyzickej osoby v jej fyzickej a morálnej jednote, b) neoprávnenosť tohto zásahu a c) existencia príčinnej súvislosti medzi protiprávnym úkonom a nemajetkovou ujmu.

6. Súd prvej inštancie rozhodol vo veci rozsudkom zo dňa 18.11.2008 č.k. 14C 161/03-533, ktorým určil, že právo na ochranu osobnosti priznané § 11 OZ a právo na súkromie priznané čl. 19 ods. 2, čl. 22 ods. 2 Ústavy SR a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd žalobkyne 1/ odpočúvaním telefonických hovorov bez zákonného dôvodu žalovaným 1/ porušené bolo. Žalobu žalobkýň 2/ a 3/ na určenie, že ich právo na ochranu osobnosti, priznané § 11 OZ a právo na súkromie priznané čl. 19 ods. 2, čl. 22 ods. 2 Ústavy SR a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd odpočúvaním telefonických hovorov bez zákonného dôvodu žalovaným 1/, zamietol. Žalobu žalobkyne 1/, 2/ a 3/ na určenie, že ich právo na ochranu osobnosti, priznané § 11 OZ a právo na súkromie priznané čl. 19 ods. 2, čl. 22 ods. 2 Ústavy SR a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd odpočúvaním telefonických hovorov bez zákonného dôvodu žalovaným 2/ zamietol. Žalovaného 1/ zaviazal zaplatiť žalobkyni 1/ sumu 500.000 Sk ako náhradu nemajetkovej ujmy v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku a v časti presahujúcej sumu 500.000 Sk tento návrh žalobkyne 1/ proti žalovanému 1/ zamietol. Žalobu žalobkyne 1/ proti žalovanému 2/ na zaplatenie sumy 1.000.000 Sk ako náhrady nemajetkovej ujmy zamietol. Žalobu žalobkýň 2/ a 3/ proti žalovanému 1/ a 2/ na zaplatenie sumy 1.000.000 Sk solidárne, ako náhradu nemajetkovej ujmy zamietol. Žalovaného 1/ zaviazal nahradiť žalobkyni 1/ trovy konania vo výške 50.667 Sk a žalobkyne 1/ až 3/ zaviazal nahradiť žalovanému 2/ trovy konania vo výške 2.663 Sk, každú v 1/3, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Náhradu trov konania žalovanému 1/ voči žalobkyni 2/ a 3/ nepriznal.

7. Pri rozhodovaní vychádzal z Nálezu Ústavného súdu SR zo dňa 27.6.2008, III. ÚS 80/08-28, ktorým mal preukázané, že rozhodnutiami KS v Banskej Bystrici, vydaným vo veci sp. zn. 29/99 z 8.7.1999, 18.10.1999 a 10.1.2000, ktorými bol udelený súhlas na odpočúvanie a zaznamenávanie

telekomunikačnej prevádzky mobilného telefónu č. XXXX XXX XXX, vedeného na meno žalobkyne 1/, boli porušené jej základné práva a to právo na súkromie podľa čl. 22 ods. 1 a 2 Ústavy SR, podľa čl. 13 Listiny základných práv a slobôd na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a právo na rešpektovanie súkromia a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a tieto rozhodnutia KS v Banskej Bystrici boli zrušené. Mal za preukázané, že odpočúvanie telefonických hovorov žalobkyne 1/ na č. XXXX XXX XXX sa uskutočnilo bez zákonného dôvodu, súhlas k odpočúvaniu nedala. Vychádzal z viazanosti súdu právoplatným výrokom v zmysle ust. § 135 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) a rozhodného stavu v čase rozhodovania v zmysle § 154 ods. 1 O.s.p., účinného v čase rozhodovania súdu - účinnosť do 30.6.2016. Uvedené určenie vo vzťahu k žalobkyni 1/ (porušenie práva na ochranu osobnosti odpočúvaním tel. hovorov bez zákonného dôvodu) vyslovil na základe preukázania nezákonnosti rozhodnutí KS v Banskej Bystrici, vydané v konaní sp. zn. 0029/99, pri aplikácii § 13 ods. 1, § 11 OZ. Z vyjadrenia žalobkýň 2/ a 3/ zistil, že v čase nezákonného odpočúvania nevlastnili telefón. Pokiaľ používali linku zriadenú na meno žalobkyne 1/, vo vzťahu k nej vyslovil porušenie práva na ochranu osobnosti v zmysle návrhu. Vyslovil tým aj porušenie jej práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života, garantované čl. 19 ods. 2 Ústavy SR, porušenia práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie garantované čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorého súčasťou sú aj v rozhodnom čase boli tiež žalobkyne 2/ a 3/. Z uvedených dôvodov návrh žalobkýň na takéto určenie zamietol. Pokiaľ sa žalobkyne domáhali ochrany osobnosti z titulu nezákonného odpočúvania aj na iných linkách, ktoré používala celá rodina, nezákonnosť odposluchov na ďalších telefónnych číslach uvedených v žalobe nemal za preukázanú.

8. Mal za to, že protiprávny zásah, akým je odpočúvanie telefonických hovorov bez zákonného dôvodu, je už tento protiprávny zásah sám spôsobilý vyvolať nemateriálnu ujmu a preto boli naplnené zákonné predpoklady ust. § 13 ods. 2 OZ pre priznanie primeraného zadosťučinenia vo forme materiálnej satisfakcie žalobkyni 1/. Túto považoval za dôvodnú vo výške 500.000 Sk pre žalobkyňu 1/ aj preto, že morálna satisfakcia z dôvodov uvedených žalobkyňou (zniženie vážnosti žalobkyne 1/ v značnej miere v dôsledku vykonávania odposluchu bez zákonného dôvodu nielen v súkromnej, ale aj v pracovnej sfére) už nebola dostačujúca. Pri rozhodovaní o výške náhrady v zmysle § 13 ods. 3 OZ prihliadol na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva žalobkyne 1/ došlo a pri posudzovaní závažnosti vzniknutej ujmy aj zo záverov právoplatného rozhodnutia, Nálezu Ústavného súdu SR III.ÚS 80/08-28 zo dňa 27.5.2008, že odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky aj v zmysle Zákona o policajnom zbore má jednoznačný zmysel a význam a jeho využitie nie je možné spreneveriť na iný účel. Žalobkyňa 1/, ktorá v tom čase navyše využívala mobilný telefón ako komerčná právnička a prostredníctvom tel. hovorov vybavovala záležitosti súvisiace s jej povolaním, pri ktorých bola viazaná povinnosťou mlčanlivosti. Skutočnosti vedúce k odhaleniu konkrétnej trestnej činnosti, prípadne k vzneseniu obvinenia zistené neboli a ani nebolo zrejmé, na základe akých dôvodov boli namietané rozhodnutia na odposluch vydané a žalobkyňa sa ani nemala možnosť proti takémuto odpočúvaniu brániť. Nestotožnil sa s vyjadrením žalovaných 1/ a 2/, že žalobkyni 1/ bolo Nálezom Ústavného súdu SR III. ÚS 80/08-28 zo dňa 27.5.2008 priznané primerané finančné zadosťučinenie v sume 450.000 Sk (v tom čase platnej mene), z ktorého dôvodu považovali jej návrh za neopodstatnený. Uviedol, že Ústavný súd SR konal o sťažnosti žalobkyne 1/, ktorou namietala porušenie jej základného práva na súkromie podľa čl. 22 ods. 1 a 2 Ústavy SR a podľa čl. 13 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutiami Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 0029/99 z 9.7.1999, 18.10.1999 a 10.1.2000, o ktorej sťažnosti Ústavný súd SR konal zmysle ust. § 49 a nasl. zákona NR SR č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu SR. Nemajetkovú ujmu v peniazoch, uplatnenú v tomto konaní, nevyhodnotil ako nárok totožný s nárokom, ktorý bol priznaný žalobkyni 1/ Nálezom Ústavného súdu SR.

9. Vo vzťahu k žalobkyniam 2/ a 3/ uviedol, že nemal splnené zákonné predpoklady ust. § 13 ods. 2 a 3 OZ, keďže neboli vlastníčkami ani užívateľmi žiadnej telefónnej linky. Pokiaľ používali linku, ktorá bola zriadená na meno žalobkyne 1/, bolo vyslovené vo vzťahu k žalobkyni 1/ porušenie práva na ochranu osobnosti, aj porušenie jej práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života, garantované čl. 19 ods. 2 Ústavy SR, porušenie práva na rešpektovanie súkromného

a rodinného života, obydlia a korešpondencie garantovaného čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorého súčasťou sú a aj v rozhodnom čase boli tiež žalobkyne 2/ a 3/. Z uvedených dôvodov návrh žalobkýň 2/ a 3/ na takéto určenie zamietol a vo väzbe na tento právny názor potom nevyhovel ani návrhu žalobkýň 2/ a 3/ na náhradu nemajetkovej ujmy, nakoľko vo vzťahu k žalobkyniam 2/ a 3/ neboli podľa neho naplnené zákonné predpoklady ust. § 13 ods. 2 a 3 OZ pre priznanie takéhoto nároku.

10. Žalobcu žalobkýň 1/ až 3/ voči žalovanému 2/ zamietol v celom rozsahu z dôvodu nedostatku jeho pasívnej vecnej legitímácie majúcej za to, že žalobkyne uplatňujú nároky, ktoré nevznikli zo záväzkových vzťahov súkromnoprávnej povahy vo vzťahu k žalovanému 2/. Žalovaný 2/ v tomto prípade vykonával pôsobnosť v zmysle ust. § 11 zákona č. 575/2001 Z.z. ako ústredný orgán štátnej správy. Ak v dôsledku tohto konania žalovaného 2/ vznikla zodpovednosť vo vzťahu k žalobkyniam, tak vznikla štátu - Slovenskej republike, v mene ktorej konalo MV SR a nie samotnému MV SR ako právnickej osobe (aj keď ministerstvo ako ústredný orgán štátnej správy - právnická osoba má samostatnú spôsobilosť mať práva a povinnosti). V danom prípade žalovaný 2/, keď realizoval odpočúvanie telefonických hovorov, vystupoval ako organizačná zložka štátu v jeho mene (v zmysle ust. § 11 citovaného zákona o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy), preto vyvodil, že štát zodpovedá za žalovaného 2/, nakoľko tento sám v danom prípade nie je subjektom zodpovednostného vzťahu. Pasívne vecne legitimovaným v konaní je Slovenská republika - MV SR.

11. Na odvolanie žalobkýň 2/ a 3/ Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací, rozsudkom z 18. septembra 2013 č.k. 4Co 445/2010-789 späťvzatie návrhu žalobkýň 2/ a 3/ v časti týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy, každej v sume 500.000 Sk (16.596,96 Eur) pripustil, rozsudok súdu prvého stupňa v tejto časti zrušil a konanie zastavil. V ostatných zamietajúcich častiach, týkajúcich sa žalobkýň 2/ a 3/ vo veci samej rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. V napadnutej časti týkajúcej sa žalobkyne 1/ vo veci samej týkajúcej sa nemajetkovej ujmy ako aj v časti trov konania vo vzťahu k žalovanému 1/ rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V časti týkajúcej sa uloženie povinnosti žalobkyniam 1/, 2/ a 3/ zaplatiť náhradu trov konania žalovanému 2/ rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. V časti nepriznania náhrady trov žalovanému 1/ voči žalobkyniam 2/ a 3/ rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Žalovanému 2/ náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyniam v rade 1/, 2/ a 3/ a žalovanému 1/ voči žalobkyniam 2/ a 3/ nepriznal.

12. Odvolací súd mal za to, že nemôžu byť nijaké pochybnosti o tom, že odpočúvanie telefonických hovorov je zásahom do práva na súkromie tak podľa čl. 22 Ústavy SR a čl. 13 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „Listina“), kde je to aj výslovne uvedené, ako aj podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), pričom nejde o zásah do práva na súkromie iba u držiteľa odpočúvanej telefónnej linky, ale táto ochrana patrí aj osobám, ktoré sú z tejto linky volané, resp., ktoré na túto linku volajú.

13. Vytýkal súdu prvej inštancie, že spojil nárok žalobkyne 1/ na ochranu osobnosti vyplývajúci z porušenia jej ústavných práv, o ktorých už rozhodol Ústavný súd SR a tiež o prináležiacej jej nemajetkovej ujme s jej nárokom na ochranu osobnosti vyvodzovaný zo zásahu do jej súkromia v zmysle § 11 a nasl. OZ, čím sa jeho rozhodnutie aj v priznaní jej nemajetkovej ujmy stalo nepreskúmateľným a založeným na nedostatočne zistenom skutkovom stave pre posúdenie oprávnenosti priznania nemajetkovej ujmy v zmysle § 13 ods. 2 a 3 OZ. V rozpore s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. mal za nedostatočne odôvodnené rozhodnutie, keď nie je zrejmé, akými úvahami sa pri jej priznaní a výške priznanej nemajetkovej ujmy spravoval.

14. Na dovolanie žalobkýň 2/ a 3/ Najvyšší súd SR Uznesením zo dňa 28.8.2014, č.k. 2Cdo 146/2014-931 Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 18.9.2013 č.k. 4Co 445/2010-789 zrušil v jeho potvrdzujúcich častiach, ako aj vo výroku o trovách odvolacieho konania a vec mu vrátil v rozsahu zrušenia na ďalšie konanie. Dospel k záveru, že odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa o zamietnutí žaloby vo vzťahu k žalobkyniam 2/ a 3/ z iného právneho dôvodu (aký neuviedol) než ktorým odôvodnil zamietnutie žaloby súd prvej inštancie, a to bez tohto, aby im umožnil vyjadriť sa k možnosti takéhoto iného právneho posúdenia veci. Pri nerešpektovaní zásady dvojinstančnosti občianskeho súdneho konania bola podľa neho žalobkyniam 2/ a 3/ odňatá možnosť konať pred súdom.

15. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací uznesením zo dňa 29.1.2016 č.k. 4Co/833/2014-955 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých zamietajúcich častiach týkajúcich sa žalobkyň 2/ a 3/ o požadované určenie v žalobe voči žalovaným 1/ a 2/ ako aj v zamietajúcej časti týkajúcej sa nárokov žalobkyň 2/ a 3/ na priznanie nemajetkovej ujmy každej vo výške 500 000 Sk, t.j. 16.596,96 Eur, ako aj v časti týkajúcej sa trov konania zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Poukázal na svoj názor vyslovený v jeho predchádzajúcom rozhodnutí, že nemôžu byť nijaké pochybnosti o tom, že odpočúvanie telefonických hovorov je zásahom do práva na súkromie tak podľa čl. 22 Ústavy a čl. 13 Listiny, kde je to aj výslovne uvedené, ako aj podľa čl. 8 Dohovoru (C. a ostatní c. Spolková republika Nemecko zo dňa 6.9.1978). Pritom nejde o zásah do práva na súkromie iba u držiteľa odpočúvanej telefónnej linky, ale táto ochrana patrí aj osobám, ktoré sú z tejto linky volané, resp. ktoré na túto linku volajú (I. a C. c. Francúzsko z 24. apríla 1990). Mal však len za nepreukázané užívanie mobilného telefónu s č. XXXX XXX XXX, ktorého bola držiteľkou žalobkyňa 1/, resp. hovory z neho so žalobkyňami 2/ a 3/, v ktorom smere je potrebné doplniť dokazovanie výsluchom žalobkyň 1/, 2/ a 3/. Uviedol, že úlohou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bude riadiť sa vyššie uvedeným právnym názorom odvolacieho súdu, ako aj názorom vysloveným Ústavným súdom SR, doplniť dokazovanie výsluchom žalobkyň, prípadne ďalšími dôkazmi o používaní mobilného telefónu č. XXXX XXX XXX vedeného na meno žalobkyne 1/žalobkyňami 2/ a 3/, resp. hovorov vykonávaných nimi z tohto mobilného telefónu a po preukázaní tejto skutočnosti rozhodnúť opätovne aj o nároku na priznanie nemajetkovej ujmy Pritom výsledky vykonaného dokazovania náležite v súlade s ust. § 132 O.s.p. zhodnotiť a svoje rozhodnutie aj náležite v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodniť. V novom rozhodnutí rozhodne aj o trovách odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p., § 243d ods. I O.s.p.).

16. V ďalšom konaní súd prvej inštancie konštatoval, že v čase rozhodovania postupoval v konaní podľa zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“), účinný od 1.7.2016, ktorým bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. O.s.p. v znení neskorších predpisov, účinný do 30.6.2016.

17. Po právnej stránke vychádzal z ustanovení § 470 ods. 1 a 2, § 391 ods. 2 C.s.p. a vykonal dokazovanie listinami, výsluchom žalobkyň 1/ až 3/, vypočul splnomocneného zástupcu žalobkyň 1/ až 3/ a splnomocneného zástupcu žalovaných 1/ a 2/, v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu doplnil dokazovanie výsluchom žalobkyň 1/ až 3/.

18. Podľa oznámenia Slovak Telecom užívateľom pevnej siete s tel. č. XXX/XXXXXXXX a XXX/XXXXXXXX bol O. O. na adrese M. V. Č.. XX, Ž., užívateľom s tel. č. XXX/XXXXXXXX bol O. O. na adrese W.Š. XX, Ž.. Vo fa č. XXXXXXXXXXXX T-Mobile Slovensko, a.s., vyúčtovala žalobkyňi 1/ mesačné poplatky a služby za obdobie od 15.8.2006 do 14.9.2006 na tel. č. XXXXXXXXXXXX. Žalobkyňa 1/na pojednávaní dňa 24.9.2008 vypovedala, že telefón s č. XXXXXXXXXXXX jej patril. T-Mobile Slovensko, a.s. listom zo dňa 10.4.2007 oznámila, že žalobkyňi 1/ bol aktivovaný telefón s č. XXXXXXXXXXXX dňa 4.9.1997 a s č. XXXXXXXXXXXX dňa 7.2.2005. Pre žalobkyňu 3/ bol aktivovaný telefón s č. XXXXXXXXXXXX dňa 28.10.2004. Žalobkyňa 2/ na pojednávaní dňa 24.9.2008 vypovedala, si do dnešného dňa na svoje meno neaktivovala žiadny mobilný telefón.

19. Konštatoval, že Ústavný súd SR vo veci sťažnosti žalobkyne 1/ rozhodol Nálezom Ústavného súdu SR III. US 80/08-28 zo dňa 27.3.2008, ktorou je namietané porušenie jej základného práva na súkromie podľa čl. 22 ods. 1 a 2 Ústavy SR a podľa čl. 13 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rozhodnutiami Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 0029/99, z 9. júla 1999, 18. októbra 1999 a 10. januára 2000. Vyslovil, že Krajský súd v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 0029/99, vydaním rozhodnutí na odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačnej prevádzky z 9. júla 1999, 18. októbra 1999 a 10. januára 2000, porušil základné práva žalobkyne 1/ na súkromie podľa čl. 22 ods. 1 a 2 Ústavy SR a podľa čl. 13 Listiny základných práv a slobôd, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici na odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačnej prevádzky, vydané v konaní pod sp. zn. 0029/99 z 9. júla 1999, 18. októbra 1999 a 10. januára 2000 zrušil. Žalobkyňi 1/ priznal primerané finančné

zadosťučinenie v sume 450.000 Sk. Súčasne priznal žalobkyni 1/ náhradu trov právneho zastúpenia. Vo zvyšnej časti sťažnosť žalobkyne 1/ nevyhovelo.

20. Z odôvodnenia predmetného rozhodnutia Ústavného súdu SR zistil, že podstatou rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 0029/99, bolo udelenie súhlasu na odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačnej prevádzky mobilného telefónu č. XXXX XXX XXX, vedeného na meno žalobkyne 1/ na obdobie od 19. júla 1999 do 19. októbra 1999, od 19. októbra 1999 do 19. januára 2000 a napokon súhlas k predĺženiu použitia informačno-technických prostriedkov na obdobie od 19. januára 2000 do 19. apríla 2000. Odpočúvanie telefonických hovorov, realizované prostredníctvom mobilného telefónu, vedeného na meno žalobkyne 1/ na základe označených rozhodnutí Krajského súdu v B. Bystrici sa uskutočnilo, z ktorého dôvodu neprichádzalo do úvahy vrátenie veci na ďalšie konanie v zmysle § 56 ods. 3, písm. b) zákona o Ústavnom súde, pretože o udelení súhlasu na odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačnej prevádzky podľa § 36 a § 37 zákona o Policajnom zbore (s výnimkou prípadov podľa § 37 ods. 4 citovaného zákona) rozhodoval sudca predtým, ako sa s odpočúvaním začalo. Ústavný súd považoval za primerané a odôvodnené priznanie finančného zadosťučinenia sťažovateľke - žalobkyni 1/ v sume 450.000 Sk, ktoré prichádza do úvahy predovšetkým v tých prípadoch, keď porušenie základného práva alebo slobody nie je už možné napraviť. Hoci v danom prípade došlo k zrušeniu rozhodnutí, táto skutočnosť nepostačuje na nápravu stavu, ktorý vznikol porušením označených práv žalobkyne 1/ - sťažovateľky v konaní pred Ústavným súdom.

21. Žalobkyňa 1/ vypovedala, že prvýkrát sa o skutočnosti, že môže byť odpočúvaná, dozvedela od svojho manžela asi v r. 2002 a neskôr, keď jej manžel podal žalobu v r. 2003. Telefón s číslom XXXX XXX XXX používala v tomto období jednak pre pracovné účely, ako aj súkromné. Pracovala ako komerčná právnička. Zistenie, že telefón je odpočúvaný, bolo pre ňu nepríjemným zistením, pretože po tomto telefóne viedla jednak rozhovory pracovné so svojimi klientmi a jednak s priateľkami, ako aj s rodinnými príslušníkmi, často intímneho charakteru. Telefón používala celá rodina. Po zistení, že telefón je odpočúvaný, si zriadila nový telefón s novým telefónnym číslom. Ujmu, ktorú v dôsledku odpočúvania svojho telefónu pociťovala, bol nepríjemný pocit, že súkromné aj pracovné rozhovory sú odpočúvané a môžu byť zverejnené. V pracovnom živote túto ujmu pociťovala tak, že klienti po zistení, že jej telefón je odpočúvaný, strácali dôveru v telefonické rozhovory, dožadovali sa osobných stretnutí, čo malo vplyv na organizáciu jej práce. Pracovný problém, ktorý mohla vyriešiť po telefóne, musela riešiť osobnými stretnutiami so svojimi klientmi. Musela riešiť situáciu tak, že zmenila telefón a oznámila túto zmenu všetkým svojim klientom. Odkázala na svoje vyjadrenia v minulosti. Vypovedala, že mobilný telefón s č. XXXX XXX XXX si kúpila niekedy v r. 1997, čo je cca 20 rokov. V tom čase to bol v rodine jediný mobilný telefón, ktorý používala na osobné aj služobné účely a bol k dispozícii v rodine, používala ho celá rodina, manžel, dcéry. Bol to nový mobilný telefón, takže všetci členovia rodiny z neho mohli zavolať, komu chceli. Keď sa dozvedela, že toto tel. číslo bolo odpočúvané, musela upozorniť aj svojich klientov, keďže v tom čase ho používala aj na služobné účely, že je odpočúvaný a že nemôže s nimi pracovné veci preberať. Cítila sa preto ponížená, ukrivdená, lebo cez telefón rozoberala so svojimi priateľmi a priateľkami aj svoje osobné veci na citlivé témy a skutočnosť odpočúvania sa jej dotýkala bytostne.

22. Z výpovede žalovanej 2/ na pojednávaní dňa 24.9.2008 zistil, že používala telefón s č. XXXXXXXXXXXX, ktorý patril žalobkyni 1/. Rovnako používala súkromné telefónne pevné linky, ako aj mobilné telefóny, ktorých majiteľmi boli jej rodičia. Občas používala telefón svojho otca na jeho pracovisku, od otca mala vedomosť, že aj tento telefón mal byť odpočúvaný. Pre žalobkyňu 2/ bolo zistenie, že telefóny sú odpočúvané, veľmi nepríjemné. Okrem negatívneho vnútorného pocitu sa táto skutočnosť negatívne odrazila aj vo vzťahu k okoliu, predovšetkým k priateľom, spolužiakom. Títo mali po takomto zistení strach s ňou telefonovať. O tomto negatívnom pociťovaní sa žalobkyni 2/ sami zdôverili. Pociťovala zo strany niektorých spolužiakov, aj niektorých učiteľov, negatívny postoj vo vzťahu ku svojej osobe, ako aj k rodine - v takom význame, či sa v ich rodine niečo deje, keďže majú odpočúvané telefóny. Spájali to s trestnou činnosťou členov rodiny, alebo s podozrením, že majú niečo spoločné s mafiou. V takomto duchu vnímala formovanie verejnej mienky vo vzťahu k svojej rodine a vyvolalo to u nej ponížujúci pocit. Uviedla, že do dnešného dňa nemá na svoje meno vedený žiadny telefón. Na otázku poverenej pracovníčky žalovaných 1/ a 2/, vypovedala, že najskôr sa dostávala do konfrontácie so svojimi známymi, neskôr aj s ďalšími osobami, ktorým bola predstavená. Pýtali sa na okolnosti, prečo sú odpočúvané, rozprávalo sa o tom, dozvedalo sa o tom stále viac ľudí. Čím viac ľudí sa o tom dozvedelo, čoraz menej ľudí žalobkyni 2/ telefonovalo alebo sa bálo s ňou telefonicky komunikovať, keď volala sama. Od svojich priateľov sa dozvedela, že táto problematika sa rozoberala v spoločnosti aj vtedy, keď v tejto

spoločnosti nebola prítomná. V dôsledku tejto skutočnosti niektorí priatelia v období roku 1999 prestali so žalobkyňou 2/ komunikovať. Toto obdobie trvalo približne päť rokov, v období na strednej škole a takýto stav pretrvával aj na vysokej škole. Telefón s č. XXXX XXX XXX používala v rozhodnom čase odvtedy, ako bol do domácnosti zaobstaraný. Dodnes ho používa, keď príde k rodičom na návštevu. Okrem nej ho používali všetci členovia rodiny. Keď jej bolo oznámené otcom, že telefón bol odpočúvaný, bola to pre ňu nepríjemná informácia, pretože telefón používala na kontakt nielen s kamarátkami, so spolužiačkami, ale aj s priateľom a riešila cez telefón nielen študijné veci, ale napr. s priateľom aj veci intímneho charakteru, preto to bolo pre ňu veľmi nepríjemné. Dodnes tento telefón používa. Priznala sa, že keď ho používa v čase návštevy u rodičov, stále má nepríjemný pocit, či náhradou nie je odpočúvaný. Zistenie o odpočúvaní telefónu bolo pre ňu ponížujúce práve preto, že so svojim kamarátom preberala aj otázky intímneho charakteru, a to aj s kamarátkami, čo zanechalo dodnes v žalobkyni 2/ nepríjemný pocit, keď si pomyslí na otázky, ktoré v telefonickom rozhovore rozoberali. Informovala v tom čase aj kamarátky o odpočúvaní telefónu a potom už súkromné záležitosti po telefóne nerozoberali.

23. Podľa výpovede žalovanej 3/ o odpočúvaní telefónov rodiny sa dozvedela od svojho otca. V tom období mala 13 alebo 14 rokov, prechádzala zo základnej školy na strednú školu. Telefón s č. XXXXXXXXXXXX používala celá rodina, aj žalobkyňa 3/. Zistenie, že telefón je odpočúvaný, bolo pre ňu veľmi nepríjemné, nakoľko často telefonovala so svojimi kamarátkami aj o veciach vysoko súkromných, intímnych a zle vnímala skutočnosť, že tretia osoba sa o týchto vnútorných pocitoch žalobkyne 3/ dozvie. Keď toto oznámila svojim kamarátkam, prestali s ňou telefonicky komunikovať, v dôsledku čoho sa dostala do izolácie od kolektívu. Pretože sa jej priatelia báli telefonovať, bola vynechávaná z rôznych podujatí, ktoré si predtým po telefóne organizovali a týmto spôsobom sa vyčlenila z kolektívu. Sporadicky používala pracovný telefón svojho otca na okresnom súde, ktorý mal byť tiež odpočúvaný. Táto okolnosť bola pre ňu veľmi zvláštna, bola z toho šokovaná a cítila sa trápne. V tom veku ani nechápala, o čo ide. Na otázku žalovaných 1/ a 2/, prečo sa priatelia báli jej telefonovať a dohodnúť si s ňou stretnutie, uviedla, že to bolo asi vekom, v tom období háklivým, sledovali rôzne filmy a dávali si dokopy rôzne súvislosti. Jednoucou vznikla taká situácia, že jej priatelia prestali telefonovať. Stalo sa verejne známym, že jej rodina je odpočúvaná. Preto nadobudla osobný pocit, že niektorí pedagógovia majú k nej negatívny prístup, študuje Vysokú školu práva v Bratislave. Uviedla, že predmetný mobilný telefón, ako všetci členovia rodiny, aj sama používala. Telefonovala s kamarátmi, s kamarátkami, preberali osobné, často aj citlivé a intímne záležitosti. Zistenie, že bol odpočúvaný, bolo pre ňu nepríjemné, cítila sa ponížene. Musela to oznámiť aj svojim kamarátom, aby jej na tento telefón už nevolali z tohto dôvodu. Tento telefón používa dodnes, má ho stále matka, ale keď sa k nemu dostane, používa ho celá rodina.

24. Zo zápisnice o podanom vysvetlení, zo zápisnic o pojednávaní v konaní 27C 11/00 pred OS Bratislava III. súd prvej inštancie zistil, že obsah odposluchov sa dostal do dispozície tretej osoby.

25. Doplnil dokazovanie v zmysle právneho názoru odvolacieho súdu v uznesení č.k. 4Co/833/2014-955 zo dňa 29.1.2016 výsluchom žalobkýň 1/ až 3/, iné návrhy na dokazovanie v zmysle právneho názoru odvolacieho súdu neboli produkované.

26. Splnomocnený zástupca žalobkýň 1/ až 3/ na pojednávaní 21.9.2016 k používaniu predmetného mobilného telefónu, v tom čase maloletými dcérami vypovedal, že žalobkyňa 1/ tento súkromný telefón okrem súkromných účelov používala aj na výkon svojho povolania ako komerčná právnička a neskôr advokátka a v tom čase maloleté dcéry. Žalobkyňa 1/ mala svoju pracovnú dobu a pokiaľ bola doma a boli doma aj maloleté deti, žalobkyne 2/ a 3/, tak tento telefón používali, telefonovali z neho svojim priateľom, resp. im ich priatelia na tento telefón volali. Poukázal na vek žalobkýň 2/ až 3/ v rozhodnom období, kedy boli maloleté a nemohli mať v tom čase svoj telefón. Keďže neexistuje reálny dôkaz k tomu, akým spôsobom preukázať, okrem výsluchu žalobkýň, že tento telefón skutočne používali, aj s odstupom času, ktorý uplynul od rozhodného obdobia. Telefón s č. XXXX XXX XXX je stále aktuálny, žalobkyňa 1/ ho stále používa na súkromné aj pracovné účely.

27. K námietke žalovaného 1 týkajúcej sa jeho pasívnej vecnej legitímácie s poukazom na rozhodnutie NS SR 3Cdo/201/2007 z 30.7.2008, 3Cdo/134/2007 z 28.2.2008, 3Cdo/176/2012 z 26.9.2013 a Ústavného súdu SR I.US/137/07-15 z 23.8.2007, že v sporoch o náhradu nemajetkovej ujmy na ochranu osobnosti podľa § 11 a nasl. OZ nie je zodpovednostným subjektom štát, štát nemožno nahrádzať za iné orgány štátu, ako sú polícia a iné, tam vymenované orgány. splnomocnený zástupca žalobkýň 1/ až 3/ uviedol, že spomínané rozhodnutia NS SR sú prekonané novšími rozhodnutiami. Táto žaloba vznikla

z dôvodu nezákonného postupu policajných orgánov, tento postup možno podradiť pod právnu úpravu zákona č. 58/69 Zb., avšak žalobkyne si nároky podľa tohto zákona neuplatnili, domáhajú sa satisfakcie podľa § 11 a nasl. OZ. Ak sa uplatňujú nároky vyplývajúce z nezákonného postupu policajných orgánov, treba analogicky aj pri použití § 11 všeobecného právneho predpisu, ktorým je OZ, pri pasívnej legitímácii uvažovať o tom, že pasívna legitímácia v tomto prípade patrí štátu.

28. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil súd prvej inštancie ustanoveniami § 11, § 13 ods. 1, 2 a 3, Občianskeho zákonníka, čl. 19 ods. 2, čl. 22 ods. 2, čl. 127 ods. 2, 3 Ústavy SR, čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde, § 193 C.s.p.

29. Súd prvej inštancie žalobu žalobkýň 2/ a 3/ proti žalovaným 1/ a 2/ v časti, v ktorej žiadali určiť že ich právo na súkromie priznané čl. 19 ods. 2, čl. 22 ods. 2 Ústavy SR a čl.8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd odpočúvaním ich telefonických hovorov bez zákonných dôvodov žalovanými v rade 1/ a 2/ porušené bolo, podľa § 161 ods. 1 a 2 C.s.p. v spojení s ust. § 230 C.s.p. zastavil. Konštatoval, že Nález Ústavného súdu SR III. US 80/08-28 zo dňa 27.5.2008 s právoplatnosťou ku dňu 27.6.2008 rozhodol, že bolo porušené právo na súkromie priznané čl. 22 ods. 2 Ústavy SR a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (§ 230 C.s.p.) vo vzťahu k žalobkyni 1/. Z uvedeného dôvodu tak už nebolo potrebné znova rozhodovať o tomto návrhu, aj čo sa týkalo žalobkýň 2/ a 3/ vo vzťahu k čl. 22 ods. 2 Ústavy SR a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, nakoľko žalobkyne 2/ a 3/ sa žalobou proti žalovaným 1/ a 2/ domáhali práva na súkromie priznané čl. 19 ods. 2, čl. 22 ods. 2 Ústavy SR a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, odpočúvaním telefonických hovorov bez zákonného dôvodu žalovanými 1/ a 2/ na tom skutkovom základe ako žalobkyňa 1/; totožnosť predmetu konania je daná aj vtedy, keď ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petítom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, na základe ktorých už bol uplatnený, teda je založený na rovnakých skutkových okolnostiach a rovnakom právnom dôvode. Ide teda o prekážku právoplatne rozhodutej veci a v zmysle § 230 sa nemôže prejednávať znova, je to nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, preto bolo dôvodné v tejto časti konanie zastaviť podľa § 161 ods. 2 C.s.p.

30. Nálezom Ústavného súdu SR III. US 80/08-28, právoplatného dňa 27.6.2008, mal preukázané, že rozhodnutiami Krajského súdu v Banskej Bystrici, vydanými vo veci sp. zn. 0029/99 zo dňa 9. júla 1999, 18. októbra 1999 a 10. januára 2000, ktorými bol udelený súhlas na odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačnej prevádzky mobilného telefónu č. XXXX XXX XXX, vedeného na meno žalobkyne 1/, boli porušené jej základné práva - právo na súkromie podľa čl. 22 ods. 1 a 2 Ústavy SR, podľa čl. 13 Listiny základných práv a slobôd, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní sp.zn. 0029/99 boli zrušené. Týmto Nálezom ÚS bolo preukázané, že odpočúvanie telefonických hovorov na linke s č. XXXX XXX XXX, pridelené žalobkyni 1/, sa uskutočnilo bez zákonného dôvodu. Z vyjadrenia žalobkyne 1/ mal súd preukázané, že sama súhlas k odpočúvaniu svojho telefónu nedala. Uviedol že uvedeným rozhodnutím ústavného súdu bol v zmysle § 193 C.s.p. viazaný.

31. Pokiaľ žalovaní 1/ a 2/ vo vyjadrení zo dňa 24.10.2008 aj v ďalšom konaní uvádzali, že nebola preukázaná neoprávnenosť zásahu, nakoľko na mobilné telefónne č. XXXX XXX XXX bolo nasadenie ITP v súlade s právnymi predpismi SR, pretože na ich nasadenie bol daný súhlas Krajského súdu v Banskej Bystrici, preto v období rokov 1999-2000 nedošlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilom vyvolať nemajetkovú ujmu spočívajúcu buď v porušení alebo ohrození osobnosti fyzickej osoby, v jej fyzickej a morálnej jednote, súd prvej inštancie sa nestotožnil s týmto názorom s poukazom na Nálezom Ústavného súdu SR III 80/08-28, že Krajský súd v Banskej Bystrici v konaní sp.zn. 0029/99 rozhodnutiami na odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačnej prevádzky z 9.7.1999, 18.10.1999 a 10.1.2000 porušil tam uvedené základné práva žalobkyne 1/ a tieto rozhodnutia zrušil.

32. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že Občiansky zákonník zabezpečuje fyzickej osobe právo na ochranu osobnosti, ktoré smeruje proti štátu (§ 11, § 12 ods. 1 OZ), poskytuje právne prostriedky, ktorými môže realizovať právo na ochranu osobnosti (§ 13 OZ). Vo vzťahu k žalobkyni 1/ rozsudkom č.k. 14C

161/03-533 zo dňa 18.11.2008 s právoplatnosťou k 23.12.2008 určil, že právo na ochranu osobnosti priznané § 11 OZ žalobkyni 1/ odpočúvaním telefonických hovorov bez zákonného dôvodu žalovaným 1/ porušené bolo. Vo vzťahu k žalobkyniam 2/ a 3/ vychádzal aj z právneho názoru odvolacieho súdu, že nemôžu byť nijaké pochybnosti o tom, že odpočúvanie telefonických hovorov je zásahom do práva na súkromie tak podľa čl. 22 Ústavy a čl. 13 Listiny, kde je to aj výslovne uvedené, ako aj podľa čl. 8 Dohovoru (C. a ostatní c. Spolková republika Nemecko zo 6.9.1978). Pritom nejde o zásah do práva na súkromie iba u držiteľa odpočúvanej telefónnej linky, ale táto ochrana patrí aj osobám, ktoré sú z tejto linky volané, resp. ktoré na túto linku volajú (I. a C. c. Francúzsko z 24. apríla 1990). Pre uvedený záver považoval za rozhodný Nález Ústavného súdu SR č. III. US 80/08-28 zo dňa 28.5.2008, ktorým Ústavný súd SR rozhodol, že Krajský súd v Banskej Bystrici v konaní sp. zn. 0029/99 vydaním rozhodnutí na odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačnej prevádzky zo dňa 9.7.1999, 18.10.1999 a 10.1.2000 porušil tam označené základné práva žalobkyne 1/.

33. Vychádzal z výpovedí žalobkýň 2/ a 3/, že používali v rozhodnom období tel. linku s predmetných číslom a nakoľko žalovaní nepredložili ani neoznačili dôkaz, ktorým by preukázali opak a v konaní ani nerozporovali - vo vyjadrení zo dňa 24.10.2008, že boli užívateľkami v žalobe označených mobilných telefónov aj s č. XXXX XXX XXX. Ani po tom, ako žalobkyne 1/ až 3/ vypovedali v rámci doplneného dokazovania o tom, že tento telefón v rozhodnom období používali (XXXX XXX XXX), žalovaní žiadne návrhy na dokazovanie na preukázanie opaku súdu neoznačili. Právny názor odvolacieho súdu považoval za relevantný aj vo vzťahu k obrane žalovaných 1/ a 2/, že nebola preukázaná neoprávnenosť zásahu s poukazom na súhlas Krajského súdu v Banskej Bystrici pre obdobie r. 1999 -2000.

34. K pasívnej legitímácie žalovaných odkázal súd prvej inštancie aj na odôvodnenie pasívnej legitímácie vo svojom prvom rozhodnutí, ktoré je a poukázal na to, že odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením jeho prvého rozhodnutia, že pasívne legitimovaným v danom prípade bol žalovaný 1/, pretože ide o tzv. negatívnu povinnosť štátu spočívajúcu v obmedzení zásahov verejnej moci do súkromného života každého nositeľa tohto práva, teda vytvoriť podmienky, ktoré by znemožňovali neoprávnené zásahy verejnej moci do práva na súkromie, ako vyplýva aj z uvedeného Nálezu Ústavného súdu SR. V danej situácii treba rozlišovať, kedy štátny orgán koná menom štátu od prípadov, kedy koná vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť.

35. K rozhodnutiam, ktoré predložila poverená pracovníčka žalovaných 1/ a 2/ na pojednávaní 21.9.2016 uviedol, že Uznesením NS SR 4Cdo/94/2016 zo dňa 1.8.2016 bolo iba rozhodnuté o odklade vykonateľnosti rozsudku Okresného súdu Bratislava III a v rozhodnutí NS SR 1Cdo/38/2011, na ktoré odkazuje aj dovolanie žalovaného 2/ v tam označenej veci proti žalovanej Slovenská republika zast. MV SR vedenej pred OS Bratislava III. sp. zn. 6C 6/2004, sa uvádza, že ak došlo k zásahu do osobnostných práv pri výkone súdnej alebo inej verejnej moci, je treba otázku pasívnej vecnej legitímácie riešiť analogicky ako v konaniach týkajúcich sa zodpovednosti štátu za škodu v zmysle zákona č. 58/1969 Zb., resp. zákona č. 514/2003 Z.z. a záverom pripomenul, že v občianskom súdnom konaní je povinnosťou súdu objasniť, ktorý subjekt - štátny orgán alebo iná právnická osoba je oprávnený za žalovaný štát v konkrétnej právnej veci konať; to kto za štát koná v rozsahu svojej pôsobnosti nie je otázkou pasívnej legitímácie štátu v konaní.

36. Uviedol, že subjekt, ktorý bol oprávnený za štát konať je Ministerstva vnútra SR, vychádzajúc aj z odôvodnenia Nálezu Ústavného súdu SR III.ÚS 80/08-28, ktorým bolo preukázané, že žiadosti, ktoré boli predložené v súvislosti s vydaním rozhodnutí na odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačnej prevádzky 9.7.1999, 18.10.1999 a 10.1.2000, boli predložené Ministerstvom vnútra SR, ktorého pôsobnosť bola upravená v tom období zákonom č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných orgánov štátnej správy. Aj keď sa uvádza, že toto nebolo oprávnené takúto žiadosť podať, takúto možnosť a oprávnenie túto mohol podať podľa § 37 ods. 5 zákona 171/1993 Z.z. o policajnom zbore, len policajný zbor SR; na základe uvedeného je teda za štát oprávnené konať Ministerstvo vnútra SR ako ústredný orgán štátnej správy, do ktorého pôsobnosti tento policajný zbor patrí. Na podnet orgánov, ktoré patria do pôsobnosti MV SR, došlo k vydaniu tých rozhodnutí, ktoré následne Nálezom Ústavného súdu boli zrušené ako nezákonné.

37. Z právneho názoru Krajského súdu v Bratislave v uznesení č.k. 4Co/833/2014-955 zo dňa 29.1.2016 súd prvej inštancie vychádzal aj pri rozhodovaní na priznanie peňažnej kompenzácie v zmysle návrhu žalobkýň 1/ až 3/. S odkazom na Nález Ústavného súdu SR zo dňa 6.11.2014 sp.zn. II.ÚS 424/2012

uviedol, že zákonná úprava ochrany osobnosti je zreteľným prejavom vôle zákonodarcu poskytnúť súkromnoprávnu ochranu súkromiu, resp. súkromnému a rodinnému životu, ale aj dôstojnosti človeka, teda tým hodnotám, ktorých ochrana je vyjadrená v čl. 16 ods. 1 a čl. 19 ods. 1 Ústavy SR a čl. 8 Dohovoru. V tom zmysle pritom chápe účel ochrany osobnosti aj judikatúra všeobecných súdov. Netreba sa pritom zaoberať otázkou, či je poskytnutie takejto úrovne ochrany a takýchto prostriedkov náprav (v podobe peňažnej kompenzácie voči tretím osobám - pôvodcom zásahu do osobnosti) aj ústavne nevyhnutné, resp. vyžadované judikatúrou ESLP. Podstatné je, že existujúca zákonná úprava tieto nároky umožňuje priznať a to práve na ten účel a v prípadoch, kedy došlo k zásahu do hodnôt ústavne chránených v čl. 16 ods. 1 či čl. 19 ods. 1 Ústavy SR, resp. chránený v čl. 8 Dohovoru. Poukázal aj na ďalší právny názor vyslovený v predmetnom rozhodnutí odvolacieho súdu, že priznanie primeraného zadosťučinenia prichádza do úvahy predovšetkým v tých prípadoch, keď porušenie základného práva alebo rozhodnutia alebo slobody nie je už možné napraviť, keď neprichádza do úvahy zrušenie rozhodnutia alebo opatrenia, resp. uvedenie do pôvodného stavu (I.ÚS 15/02, I.ÚS 87/04), keď porušenie základného práva alebo rozhodnutia alebo slobody nie je už možné napraviť, čo je aplikovateľné na danú situáciu, vychádzajúc z Nálezu Ústavného súdu SR III.ÚS 80/08-28 zo dňa 27.5.2008 - ako to uvádza vo svojom odôvodnení, hoci v danom prípade došlo k zrušeniu rozhodnutí, táto skutočnosť nepostačuje na nápravu stavu, ktorý vznikol porušením práv žalobkyne 1/. Vychádzajúc z právneho názoru odvolacieho súdu, s ktorým sa súd prvej inštancie stotožnil, rovnaká ochrana patrí aj osobám, ktoré sú z tejto linky volané, resp., ktoré na túto linku volali. Stav porušenia základných práv, ktorý nastal nezákonným odpočúvaním už nemožno zvrátiť uvedením do pôvodného stavu.

38. Súd prvej inštancie poukázal na Nález Ústavného súdu SR III. ÚS 80/08-28, ktorým bolo žalobkyni 1/ priznané primerané finančné zadosťučinenie vo výške 450.000 Sk pri aplikácii ust. čl. 127 ods. 3 Ústavy SR, § 50 ods. 3 a § 56 ods. 5 Zákona o ústavnom súde, pričom žalobkyňa 1/ žiadala primerané finančné zadosťučinenie v sume 1.mil Sk.

39. V súvislosti s priznaným nárokom žalobkyniam 1/ až 3/ podľa § 13 ods. 2 OZ v ďalšom konaní považoval za podstatné, vychádzajúc aj z právneho názoru odvolacieho súdu, sa vysporiadať a odôvodniť výšku priznanej nemajetkovej ujmy. V zmysle ustálenej judikatúry NS SR a Ústavného súdu SR, podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle § 13 ods. 2 OZ je vždy, v závislosti na individuálnych okolnostiach daného prípadu, existencia závažnej ujmy.

40. Pri posudzovaní závažnosti vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, vychádzal aj zo záverov právoplatného rozhodnutia, nálezu Ústavného súdu III. ÚS 80/08-28 zo dňa 27.5.2008. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že Ústavný súd skúmal, či zásahy do súkromia žalobkyne 1/ vo forme odpočúvania a zaznamenávania telekomunikačnej prevádzky mobilného telefónu vedeného na jej meno boli v súlade s príslušnými právnymi predpismi, ako aj to, či žalobkyňou namietané rozhodnutia krajského súdu spĺňali elementárne parametre zákonnosti a ústavnosti. Zaoberal sa otázkou vymedzenia, pre aký druh trestnej činnosti možno využiť informačno-technický prostriedok v rámci ust. § 36 Zákona o policajnom zbore. Ustanovenie § 37 tohto zákona, ktoré je s účinnosťou od 21.5.2003 zrušené, ustanovovalo ďalšie podmienky na jeho uplatnenie. Jedným z predpokladov bola skutočnosť, že odhaľovanie trestných činov uvedených v § 36 zákona o policajnom zbore, zisťovanie ich páchatelov a zabezpečovanie dôkazov nevyhnutých na trestné konanie, by bolo iným spôsobom neúčinné alebo podstatne sťažené. K tomu musel pristúpiť významný formálny predpoklad, predchádzajúci písomný súhlas sudcu, ktorý mohol byť udelený na nevyhnutný, zákonne presne vymedzený čas. Prípady, ak vec nezniesla odklad a súhlas sudcu nebolo možné vopred získať, upravovalo ust. § 37 ods. 4 Zákona o policajnom zbore. Indikátorom vydania písomného súhlasu sudcu bola písomná žiadosť policajného zboru, ktorá musela obsahovať požadované údaje, súčasťou ktorých boli aj dôvody pre udelenie súhlasu sudcu. Z uvedeného podľa neho vyplýva, že odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky má jednoznačný zmysel a význam a jeho využitie nie je možné spreneveriť na iný účel.

41. V prípade žalobkyne 1/, ktorá navyše v čase, keď mobilný telefón vedený na jej meno bol odpočúvaný, bola komerčnou právničkou a prostredníctvom telefonických hovorov vybavovala záležitosti súvisiace s jej povolaním, pri ktorých bola viazaná povinnosťou mlčanlivosti, však skutočnosť vedúce k odhaleniu konkrétnej trestnej činnosti, prípadne k vzneseniu obvinenia, zistené neboli. Vyplýva to z predmetného rozhodnutia Ústavného súdu - že z namietaných rozhodnutí ani po rokoch nie je zrejmé, na základe akých dôvodov boli vydané. S prihliadnutím na uvedené sa žalobkyňa 1/ nemala možnosť proti takémuto odpočúvaniu brániť. Vyslovil, že v prípade odpočúvania a zaznamenávania

telekomunikačnej prevádzky ide o výrazný zásah do súkromnej sféry jednotlivca, s čím sa jednoznačne snúbi jeho právo na preskúmanie opodstatnenosti a zákonnosti takéhoto zásahu. Voči rozhodnutiam krajského súdu žalobkyňa takúto možnosť nemala, a to z dôvodu, že odpočúvané telefonické hovory sa nestali dôkazným prostriedkom v trestnom konaní, keďže proti nej ani nebolo vznesené obvinenie za konkrétny trestný čin. Nemožno preto hovoriť ani o spoluzodpovednosti, resp. o spolupôsobení žalobkyne 1/ v súvislosti so spomínaným zásahom. Opísané okolnosti neoprávneného zásahu do osobnostných práv žalobkyne 1/ a za preukázaného stavu, že žalobkyne 2/ a 3/ telefón s číslom, na ktoré bolo nariadené odpočúvanie, tiež používali, dávajú záver o takej závažnosti vzniknutej ujmy na strane žalobkýň, pri ktorej už morálna satisfakcia nie je dostačujúca. Rozhodujúce bolo podľa súdu prvej inštancie aj to, že tento stav nemožno zvrátiť uvedením do pôvodného stavu, ako aj doba trvania od 19. 7. 1999 do 19. 4. 2000. Uplatnenú sumu 500 000 (po právoplatnosti rozsudku č. k. 14C 161/03-533 z 18.11.2008 v časti, v ktorej súd zamietol žalobu žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy presahujúcej sumu 500.000 Sk, považoval za primerané odškodnenie nemajetkovej ujmy žalobkyňi 1/.

42. Uviedol, že ustanovenie § 13 ods. 2 OZ už pri demonštratívnom výpočte dôvodov priznania peňažnej satisfakcie uvádza jednak zníženie dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti. Pri jazykovej analýze uvedeného spojenia možno dospieť k záveru, že pojem „dôstojnosť“ sa neviaže so spojením „v spoločnosti“, s ktorým sa viaže jedine slovo „vážnosť“. Predpokladom priznania peňažného zadosťučinenia je tak najmä situácia, ak zásah do osobnosti bol takej povahy, intenzity alebo takého trvania, že v jeho dôsledku došlo k zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby. Pritom je irelevantné, či k zníženiu dôstojnosti došlo v spoločnosti alebo inde. Za podstatné mal, že išlo o taký zásah, ktorý (pri objektívnom vnímaní) podstatne znížil dôstojnosť dotknutej osoby (Nález Ústavného súdu SR II.ÚS 424/2012 zo 6.11.2014).

43. Konštatoval, že podľa Európskeho súdu pre ľudské práva pojem „súkromný život“ je široký pojem zahŕňajúci o.i. aspekty fyzickej a sociálnej identity jednotlivca vrátane práva na osobnú autonómiu, osobný rozvoj a vytváranie a rozvíjanie vzťahov s inými ľudskými bytosťami a vonkajším svetom. Z čl. 8 Dohovoru, podobne ako z čl. 2 Dohovoru vyplýva nielen negatívny záväzok štátu nezasahovať do súkromia, ale aj jeho pozitívny záväzok účinne zabezpečovať rešpekt voči súkromnému životu, ktorý sa realizuje predovšetkým prijatím právnej úpravy na ochranu súkromia. Z hľadiska pozitívnej zákonnej úpravy je právo na život chránené okrem trestnoprávných a administratívno-právných prostriedkov aj prostriedkami občianskoprávnymi. V rámci inštitútu ochrany osobnosti (§ 11 a nasl.) sú chránené jednotlivé čiastkové osobnostné práva zabezpečujúce ochranu jednotlivých stránok osobnosti fyzickej osoby. Do jeho rámca patrí aj právo na súkromie, zahŕňajúce širokú oblasť súkromia fyzickej osoby, najmä jej súkromného života, intímnej a rodinnej sféry, vnútorného myšlienkového a citového života. Širokej škále prejavov a súčasti súkromného života fyzickej osoby zodpovedá aj možnosť rozmanitých prejavov zásahov do súkromia a jej dôsledkov na chránené osobnostné práva. Na základe týchto skutočností potom je nepochybné, že vedomosť žalobkýň 1/ až 3/ o tom, že ich telefonické rozhovory, ktorých obsahom boli aj otázky súkromia, teda súkromného života, intímnej a rodinnej sféry, ich vnútorný myšlienkový a citový život, pri žalobkyňi 1/ aj oblasť pracovného života, nakoľko predmetný mobilný telefón používala aj ako komerčná právnička, je potom odpočúvanie tel. hovorov zásahom do ich emocionálnej sféry a bez ďalšieho je dôvodné vyhodnotiť tento protiprávny zásah ako zásah do osobnosti takej povahy, intenzity a takého trvania, že v jeho dôsledku došlo k zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby - žalobkýň 1/ až 3/, lebo sa dotkol ich vnútorného myšlienkového a citového života (výpovede žalobkýň) a je dostatočným predpokladom priznania peňažného zadosťučinenia v zmysle ust. § 13 ods. 2 OZ. Vychádzajúc aj z Nálezu Ústavného súdu SR III. ÚS 424/2012 zo 6.11.2014, mal potom za irelevantné, či k zníženiu dôstojnosti u žalobkýň 1/ až 3/ došlo v spoločnosti alebo inde. Podstatné bolo, že v danom prípade išlo o taký zásah, ktorý pri objektívnom vnímaní znížil dôstojnosť žalobkýň 1/ až 3/, lebo bol zásahom do ich emocionálnej sféry, protiprávny zásah, ktorý súčasne bol objektívne spôsobilý vyvolať ujmu spočívajúcu v narušení súkromia žalobkýň 1/ až 3/. Z hľadiska poskytnutej zákonnej ochrany žalobkyňiam 1/ až 3/ je potom právne bezvýznamné, či tento neoprávnený zásah bol spôsobený zavinene alebo nezavinene, vedome alebo nevedome (na margo obrany žalovaných 1/ a 2/, že v čase vykonávania odposluchu boli predmetné rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici právoplatné. Za rozhodujúci považoval stav v čase rozhodovania. Na základe uvedeného potom nie je postačujúce zadosťučinenie podľa § 13 ods. 1 OZ, pretože bola v značnej miere znížená dôstojnosť žalobkýň 1/ až 3/, ako o tom vypovedali na pojednávaníach a preto žalobkyne 1/ až 3/ majú právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

44. Vzhľadom na ust. § 13 ods. 2 a 3 OZ s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva neoprávneným zásahom došlo, z hľadiska intenzity zásahu, okolností, za ktorých k neoprávnenému zásahu došlo ako aj stupňa negatívnych dôsledkov dopadu tohto neoprávneného zásahu na chránené práva žalobkyň 1/ až 3/ súd okrem predchádzajúceho odseku poukázal aj na odôvodnenie Nálezu Ústavného súdu III. ÚS 136/08 z 29. apríla 2008. Aj podľa názoru ústavného súdu priznanie primeraného finančného zadosťučinenia prichádza do úvahy predovšetkým v tých prípadoch, keď porušenie základného práva alebo slobody nie je už možné napraviť, tzn. že neprichádza do úvahy zrušenie rozhodnutia alebo opatrenia, resp. uvedenie do pôvodného stavu. Hoci v danom prípade došlo k zrušeniu rozhodnutí, táto skutočnosť podľa neho nepostačuje na nápravu stavu, ktorý vznikol porušením práv žalobkyň. Ústavný súd SR pri určovaní primeraného finančného zadosťučinenia pre žalobkyňu 1/ ako sťažovateľku v predmetnom konaní zohľadnil aj počet porušení základných práv a slobôd, ktorými orgán verejnej moci zasiahol voči sťažovateľke a to preto, lebo k odpočúvaniu jej telefonických rozhovorov a teda aj k zásahu do jej práv už došlo a túto skutočnosť nemožno zvrátiť uvedením do pôvodného stavu a priznal jej ako odôvodnené finančné zadosťučinenie v sume 450.000 Sk. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti poukázal na to, že Ústavný súd SR priznal predmetné finančné zadosťučinenie pri aplikácii čl. 127 ods. 3 Ústavy a § 50 ods. 3 a § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde. Podľa § 56 ods. 4 Zákona o ústavnom súde, ústavný súd môže priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

45. Pri rozhodovaní o nemajetkovej ujme vychádzal súd prvej inštancie podporne vychádzal zo sumy, ktorú Ústavný súd SR priznal uvedeným nálezom žalobkyňi 1/ a uviedol, že v tomto spore rozhoduje o nároku žalobkyň 1/ až 3/ v zmysle ust. § 13 ods. 2 a 3 OZ. Ústavný súd svojim rozhodnutím, označeným nálezom nevyhlásil, aby súd rozhodoval o nemajetkovej ujme žalobkyň 1/ až 3/ podľa ust. § 13 ods. 2 OZ, nakoľko ústavný súd nezohľadňoval pri svojom rozhodovaní negatívne dopady konania pôvodcu zásahu na jednotlivé čiastkové práva tak žalobkyne 1/, ako aj žalobkyň 2/ a 3/, tvoriace súčasť práva na ochranu osobnosti. Ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie podľa čl. 127 ods. 3 Ústavy, podľa ktorého ústavný súd môže svojim rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa ods. 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie. Týmto rozhodnutím teda bol ponechaný priestor aj pre všeobecný súd, aby rozhodoval o charaktere a výške žalovanej nemajetkovej ujmy pre žalobkyne 1/ až 3/. Pod nemajetkovou ujmou sa rozumejú aj také zásahy do osobnosti, akými sú emocionálne rozrušenie, strata príjemných stránok života, ublíženie na cti alebo odňatie dobrého mena. Priznanú výšku náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch odôvodnil súd prvej inštancie závažnosťou ujmy, ktorá žalobkyňiam 1/ až 3/ vznikla v dôsledku porušenia ich základných práv a slobôd odpočúvaním telefonických hovorov bez zákonného dôvodu žalovaným 1/ a predstavuje pre žalobkyne 1/ až 3/ spravodlivé zadosťučinenie za tento neoprávnený zásah. Tento zásah sa skutočne stal a žalobkyne vypovedali o nepríjemných pocitoch, keď si spätne rekapitulovali obsah svojich súkromných rozhovorov, ktoré boli odpočúvané. Tieto pocity žalobkyne 1/ až 3/ skutočne prežili a preto bolo dôvodné na vyváženie tejto nemajetkovej ujmy priznať aj finančnú satisfakciu. Pokiaľ išlo o povahu, intenzitu a trvanie zásahu do osobnosti žalobkyň 1/ až 3/, vychádzal súd prvej inštancie z odôvodnenia predmetného nálezu ÚS SR, v ktorom bolo uvedené, že porušenie základného práva v danom prípade už nebolo možné napraviť. Hoci v danom prípade došlo k zrušeniu nezákonných rozhodnutí, táto skutočnosť ani podľa ÚS SR nebola postačujúca na nápravu stavu, ktorý vznikol porušením označených správ sťažovateľky (žalobkyne 1/) a preto ÚS pri určovaní primeraného finančného zadosťučinenia zohľadnil aj počet porušení základných práv a slobôd, ktorými orgán verejnej moci zasiahol voči sťažovateľke (žalobkyne 1/). ÚS považoval za primerané a odôvodnené priznanie finančného zadosťučinenia v rozsahu 450.000 Sk pri aplikácii ust. čl. 127 ods. 3 Ústavy SR a § 50 ods. 3 a § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde. Závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo, tieto dve hľadiská vyplývajú z Nálezu ÚS SR III. ÚS 80/08-28 aj z výšky finančného zadosťučinenia, ktoré bolo priznané predmetným nálezom a z tejto výšky podporne vychádzal pri určení výšky náhrady podľa § 13 ods. 2 OZ a s ohľadom na okolnosti daného prípadu, ako vyplývajú z odôvodnenia nálezu, priznal, podľa názoru súdu, náhradu nemajetkovej ujmy v súlade s požiadavkou spravodlivosti. Priznanie nemajetkovej ujmy v konajúcej veci žalobkyňi 1/ 500.000 Sk, t.j. 16.596,96 Eur, považoval za primerané aj s ohľadom na priznané finančné zadosťučinenie Nálezom ÚS SR III. ÚS 80/08-28 žalobkyňi v rade 1/ v rozsahu 450.000 Sk a zodpovedajúce závažnosti vzniknutej ujmy a okolnostiam, za ktorých k porušeniu práva došlo, ako tieto vyplývajú z odôvodnenia nálezu ÚS. Aj keď je dôvodné podotknúť, že dôsledky neoprávneného zásahu na osobný, rodinný a spoločenský život žalobkyň nie je možné reálne vyčíslieť v peniazoch. Z uvedeného dôvodu potom priznal nemajetkovú ujmu za zníženie dôstojnosti, ktorá je porovnateľná s finančným zadosťučinením, ktoré priznal ÚS za porušenie jej základných práv.

46. S ohľadom na skutočnosť, že žalobkyne 2/ a 3/ predmetnú tel. linku používali ako maloleté dcéry žalobkyne 1/, nesporne v menšom rozsahu ako túto používala žalobkyňa 1/, ktorá ju používala nielen na súkromné, ale aj na pracovné účely, súd potom s ohľadom na rozsah zásahu vo vzťahu k žalobkyniam 2/ a 3/, priznal nemajetkovú ujmu v nižšom rozsahu ako žalobkyňi 1/, v rozsahu 300.000 Sk, t.j. 9.958,18 Eur, a to aj s ohľadom na skutočnosť, že žalobkyne 2/ a 3/ sa vysporiadavali s negatívnymi pocitmi, ktoré v konaní opísali, vo vzťahu k menšiemu počtu volaných ako žalobkyňa 1/.

47. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s vyjadrením žalovaných 1/ a 2/ v písomnom vyjadrení zo dňa 24.10.2008, že žalobkyňi 1/ bolo Nálezom Ústavného súdu SR č. III. ÚS 80/08-28 zo dňa 27.5.2008 priznané primerané finančné zadosťučinenie v sume 450.000 Sk a z ktorého dôvodu považovali žalobu žalobkyňi za neopodstatnenú a bezpredmetnú. Uviedol, že Ústavný súd SR konal o sťažnosti žalobkyňi 1/, ktorou namietala porušenie jej základného práva na súkromie podľa čl. 22 ods. 1 a 2 Ústavy SR a podľa čl. 13 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutiami Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 0029/99 z 9. júla 1999, 18. októbra 1999 a 10. januára 2000. O tejto sťažnosti žalobkyne 1/ Ústavný súd konal zmysle ust. § 49 a nasl. zákona NR SR č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu SR konaní pred ním a o postavení jeho sudcov. Finančné zadosťučinenie vo výške 450.000 Sk v tomto konaní žalobkyňi 1/ priznal za namietané rozhodnutia krajského súdu, vydané v konaní pod sp. zn. 0029/99 z 9. júla 1999, 18. októbra 1999 a 10. januára 2000, z titulu nezákonnosti týchto rozhodnutí. Konania o ochranu osobnosti v zmysle ust. § 11 OZ, ktorá ochrana je uplatnená v tomto konaní, patrí do právomoci všeobecných súdov v zmysle § 7 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Do právomoci týchto súdov patrí aj rozhodovanie o náhrade nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch podľa § 13 OZ. Ústavný súd o týchto nárokoch nerozhoduje, vychádzajúc z čl. 125 a nasl. Ústavy SR.

48. Žalobu žalobkyňi 1/ až 3/ vo vzťahu k žalovanému 2/ súd prvej inštancie v plnom rozsahu zamietol z dôvodu nedostatku jeho pasívnej vecnej legitímácie. Pokiaľ splnomocnená zástupkyňa žalovaných 1/ a 2/ namietala aj subjekt, ktorý má za Slovenskú republiku konať, uviedol, že bol viazaný právnym názorom odvolacieho súdu a potom, ak NS SR ani odvolací súd SR okresnému súdu nevytkol v ich zrušujúcich rozhodnutiach jeho právny názor, pokiaľ išlo o pasívnu vecnú legitímáciu žalovaných 1/ a 2/, a to ani pokiaľ išlo o subjekt, ktorý za SR v danom prípade koná. Z Nálezu Ústavného súdu SR tiež vyplýva, že namietané rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici boli vydané podľa § 36 a 37 Zákona o policajnom zbore na základe žiadosti Správy kriminálnej a finančnej polície Úradu organizovanej trestnej činnosti Prezídia Policajného zboru MV SR, teda orgánu na to podľa § 4 o Policajnom zbore oprávneného. Na základe tejto skutočnosti potom dôvodne MV SR aj pri aplikácii ust. § 11 Zákona č. 575/2001 Z.z. ako ústredný orgán štátnej správy koná za SR. Súd odkazuje aj na odôvodnenie v odseku 16, 54, 89 a 90.

49. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa pomeru úspechu v konaní v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p.

50. Proti tomuto rozsudku v napadnutých častiach vo výroku II, ktorým určil, že, právo na ochranu osobnosti, priznané § 11 Občianskeho zákonníka žalobkyniam 2/ a 3/, odpočúvaním telefonických hovorov bez zákonného dôvodu žalovaným 1/ porušené bolo, vo výroku IV, ktorým žalovanému 1/ uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi 1/ sumu 16.596,96 Eur ako náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo výroku V, ktorým žalovanému 1/ uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi 2/ sumu 9.958,18 Eur ako náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo výroku V, ktorým žalovanému 1/ uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi 2/ sumu 9.958,18 Eur ako náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo výroku IX, ktorým žalobkyňi 1/ priznal právo na náhradu trov konania proti žalovanému 1/ v rozsahu 50 %, vo výroku X, ktorým žalobkyňi 2/ priznal právo na náhradu trov konania proti žalovanému 1/ v rozsahu 30 % a vo výroku XI., ktorým žalobkyňi 3 priznal právo na náhradu trov konania proti žalovanému 1/ v rozsahu 30 % a žiadal ho v napadnutých častiach vo výrokoch II, IV, V a VI zmeniť a žalobu zamietnuť a vo výrokoch IX, X, a XI zmeniť a nárok na náhradu trov konania žalobkyniam 1/ až 3/ nepriznať alebo rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach zrušiť

a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Dôvodil tým, že v konaní namietal svoju pasívnu legitímáciu aj s poukazom na rozhodovacia prax a napriek tomu súd prvej inštancie ustálil, že je v danom prípade daná jeho zodpovednosť, v čom videl nesprávne právne posúdenie veci. Poukázal na rozsudky NS SR sp. zn. 3Cdo 201/2007 zo dňa 30.7.2008, 3Cdo 134//2007 zo dňa 28.2.2008, 3Cdo 176/2012 zo dňa 26.9.2013, na uznesenie Ústavného súdu SR č. I.ÚS 137/07-15 zo dňa 23.8.2007. Mal za to, že ak neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby spôsobil niekto, kto bol použitý právnickou alebo inou osobou na realizáciu činnosti tejto právnickej osoby alebo inej fyzickej osoby a zároveň existuje miestny, časový a vecný vzťah k plneniu činnosti tejto osoby, postihujú občianskoprávne sankcie podľa § 13 Občianskeho zákonníka samotnú právnickú osobu alebo inú právnickú osobu podľa analógie § 420 v spojení s § 853 Občianskeho zákonníka (poukázal na rozsudok NS ČR sp. zn. 30Cdo 1293//20007 z 31.5.2007). Poukázal na to, že odposluchy, ktoré boli vykonané v rozhodnom čase zákonným spôsobom realizoval Policajný zbor, ktorý je podľa zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov ozbrojeným bezpečnostným zborom plniacim úlohy vo veciach vnútorného poriadku, bezpečnosti, boja proti zločinnosti vrátane jej organizovaných foriem a medzinárodných foriem a úlohy, ktoré pre Policajný zbor vyplývajú z medzinárodných záväzkov Slovenskej republiky, pričom podľa § 6 ods. 1 tohto zákona je Policajný zbor podriadený ministrovi vnútra SR. Podľa zákona č. 575/2001 Z.z. o organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov v SR pôsobia ministerstvá, pričom jedným z nich je aj Ministerstvo vnútra SR, ktoré v zmysle § 4 ods. 1 cit. zákona riadi a za jeho činnosť zodpovedá minister a, ktorému je podriadený Policajný zbor, ktorý v zmysle § 36 zákona o Policajnom zbore je oprávnený používať informačno-technické prostriedky. Tento je podriadený ministrovi vnútra SR, ktorý ho riadi a zodpovedá za jeho činnosť. Bol toho názoru, že Ministerstvo vnútra SR je právnickou osobou, ktorá mala neoprávnený zásah vykonať a nie štát, teda žalovaný 1/. Mal za to, že on ako žalovaný 1/ prichádza do úvahy len v niektorých špecifických, zákonom daných prípadoch, ako je napr. zákon č. 514/2003 Z.z., či zákon o Policajnom zbore, kedy je pasívne vecne legitimovaným subjektom štát, v mene ktorého koná príslušný ústredný orgán štátnej správy. Bol tiež toho názoru, že prostriedkami súdnej ochrany osobnosti nie je určovanie pravdivosti, či nepravosti písomností, či tvrdení v nich obsiahnutých a že žaloba žalobkyň týkajúca sa určenia, že právo na ochranu osobnosti, priznané § 11 Občianskeho zákonníka odpočúvaním telefonických hovorov bez zákonného dôvodu bolo porušené, nemala byť posudzovaná podľa § 11 Občianskeho zákonníka, nakoľko takýto prostriedok právnej ochrany toto ustanovenie ani nepozná a nemohli sa tak domáhať takéhoto určenia cestou ochrany osobnosti podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, keď na takéto prípady slúžia tzv. určovacie žaloby a v takomto prípade v zmysle právnej teórie a súdnej praxe podmienkou procesnej prípustnosti určovacej žaloby je preukázanie naliehavého právneho záujmu, pričom touto otázkou sa musí súd zaoberať už po začatí konania. Podľa neho žalobkyne nepreukázali naliehavý právny záujem v tejto časti ich žaloby na požadovanom určení. BV prípade, že by sa súd nestotožnil s touto jeho argumentáciou o nesprávnom právnom posúdení veci týkajúcej sa jeho pasívnej vecnej legitímácie, poukázal na skutočnosť, že dôkazné bremeno na preukázanie tvrdení, ako vyplýva z Civilného sporového poriadku a aj z rozhodnutia a právneho záveru odvolacieho súdu, je na žalobkyniach, ktoré podľa neho nijako nepreukázali opodstatnenosť uplatneného nároku a ani ním uplatnenú výšku. Bol toho názoru, že svoje tvrdenia ničím nepreukázali, zostali len v rovine tvrdenia a to bez akéhokoľvek dôkazu a navyše žalobkyne 2/ a 3/ žiadnym spôsobom nepreukázali používanie mobilného telefónu vedeného na žalobkyňu 1/, resp. hovory s nimi vykonávaných. Žalobu v časti uplatnenia náhrady nemajetkovej ujmy mal doposiaľ založenú len na tvrdeniach žalobkyň 1/ a ž 3/ bez predloženia akéhokoľvek dôkazu o týchto tvrdeniach, neunesli tak svoje dôkazné bremeno. Žalobkyne podľa neho nijako nepreukázali samotnú opodstatnenosť nimi uplatneného nároku a ani nimi uplatnenú výšku, vyjadrili sa len v rovine, pričom žiadne konkrétne skutočnosti neuviedli, napr. k ich tvrdeniam, že preberali po telefóne citlivé témy, tieto nijako nekonkretizovali, neuviedli, aké konkrétne témy mali byť údajne po telefóne preberané a nevyjadrili sa ani k výške nimi uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy. Namietal, že absentuje odôvodnenie súdom prvej inštancie, na základe akých skutočností dospel k záveru, že v prípade žalovanej 1/ išlo o závadný zásah do osobnostných práv a že u nej išlo o vyššiu mieru vzniknutej nemajetkovej ujmy. Žalobkyne sa podľa neho k svojim pocitom vyjadrili len vo všeobecnej rovine, pričom žiadne konkrétne skutočnosti neuviedli, nepreukázali, akú mieru závažnosti zásahu do práv na ochranu osobnosti utrpeli a či toto bolo v značnej miere tak, ako to predpokladá Občiansky zákonník. Mal za to, že z vykonaného dokazovania nebol preukázaný zásah do osobnosti žalobcu (neuviedol ktorého) v značnej miere a žalobkyne nepreukázali opodstatnenosť nároku na náhradu nemajetkovej ujmy a ani jej výšku. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie považoval za nedostatočne odôvodnený, keď sa nevysporiadal s jeho námietkou, že žalobkyne počas celého konania nepredložili súdu žiadny hodnoverný dôkaz vo vzťahu k vzniku nemajetkovej ujmy a jej

výšky a túto založili len na všeobecných tvrdeniach. Uviedol, že pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy nepostačuje, ak zásah bol spôsobilý vyvolať u žalobcu negatívne následky, ale ich aj reálne vyvolal, k čomu podľa neho nedošlo a z vykonaného dokazovania to preukázané nebolo. Odôvodnenie napadnutého rozsudku mal za nepresvedčivé.

51. Žalovaný 2/ vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného 1/ sa stotožnil so skutočnosťami uvedenými v odvolaní.

52. Žalobkyne vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného 1/ podanému prostredníctvom ich právneho zástupcu navrhli napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať im aj náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu 100%. Uviedli, že namietanú otázku pasívnej legitímácie žalovaného 1/ už vyriešil vo svojom predchádzajúcom rozsudku Krajský súd v Bratislave zo dňa 18.9.2013 č.k. 4Co 445/2010-789 v súlade s ktorého právnym názorom vysloveným vo veci postupoval aj súd prvej inštancie a ku ktorej otázke sa vyjadrili vo svojom stanovisku zo dňa 7.10.2016. Všeobecné súdy SR na všetkých stupňoch už viackrát konštatovali, že v konaní o ochranu osobnosti je určovací petit žaloby formou satisfakcie, teda takýto petit nie je klasickou určovacou žalobou a v konaní o ochranu osobnosti nie je pri takomto imateriálnom spôsobe satisfakcie preukazovať naliehavý právny záujem. V súvislosti s námietkou o nepreukázaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy poukázali na aktuálnu judikatúru všeobecných súdov, napr. v uznesení NS SR sp.zn. 3Cdo 137/2008, v zmysle ktorého v prípade zásahu do práva na súkromie nie je zníženie dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti v značnej miere jedinou relevantnou formou závažnosti ujmy spôsobenej fyzickej osobe na chránených právach, ak došlo k zásahu do súkromia, nie je procesnou povinnosťou dotknutej osoby preukazovať, že neoprávnený zásah pôsobil difamačne a mal za následok zníženie jej vážnosti a dôstojnosti v spoločnosti.

53. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.) a skutkovým stavom súdu prvej inštancie, ktorý nepotreboval doplniť (§ 383 C.s.p.), keďže nepovažoval za potrebné zopakovať ani doplniť ním vykonané dokazovanie (§ 385 ods. 1 C.s.p.), prejednal vec bez nariadenia pojednávania postupom podľa § 378 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p., keď dospel k záveru, že odvolanie žalovaného 1/ nie je dôvodné.

54. Podľa § 470 ods. 1 C.s.p. ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

55. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované (§ 470 ods. 2 prvá veta C.s.p.).

56. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

57. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 C.s.p.).

58. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, výsledky ktorého aj náležite vyhodnotil, na ich základe dospel k správne právnemu záveru a svoje rozhodnutie aj náležite po právnej i skutkovej stránke odôvodnil a s odôvodnením jeho rozhodnutia sa i odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Preto sa odvolací súd obmedzil len na následné skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a na odvolacie dôvody žalovaného 1/.

59. Odvolací súd k námietke žalovaného 1/ týkajúcej sa jeho pasívnej legitímácie v konaní uvádza, že s touto otázkou sa už odvolací súd vysporiadal vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí. Stotožnil sa s názorom súdu prvej inštancie, že pasívne legitímovaným v danom prípade bol žalovaný 1/, pretože ide o tzv. negatívnu povinnosť štátu spočívajúcu v obmedzení zásahu verejnej moci do súkromného života každého nositeľa tohto práva, teda vytvoriť podmienky, ktoré by znemožňovali neoprávnené zásahy verejnej moci do práva na súkromie. Odvolací súd poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu SR č. I. ÚS 274/05-49 z 20. decembra 2005 I. ÚS 274/05-49 z 20. decembra 2005, ktorý tiež v prípade nezákonných odposluchov považuje za zodpovednostný subjekt štát. Konštatoval, že ochrana

tajomstva správ podávaných telefónom je súčasťou širšej kategórie, ktorou je ochrana súkromia. Ochrana súkromia je zakotvená vo viacerých ustanoveniach ústavy a listiny vrátane čl. 22 ústavy a čl. 13 listiny. Naproti tomu ochrana práva na súkromie je v dohovore sústredená v článku 8. Ústavný súd už v minulosti viackrát judikoval, že základné práva obsiahnuté v ústave vykladá v intenciách dohovoru, teda v intenciách judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu. Tak je tomu aj v súvislosti s danou problematikou. Zásahy do práva na súkromie sa v zmysle tejto judikatúry vykladajú v určitej logickej nadväznosti, resp. postupnosti. Predovšetkým sa skúma, či daný skutkový stav možno racione materiae považovať za súčasť práva na súkromie. Po kladnej odpovedi na túto otázku treba skúmať, či zásah bol legálny. V ďalšom sa potom skúma, či bol zásah legitímny, a napokon, či bol proporcionálny. Ak sa dospeje k negatívnej odpovedi pri niektorej z týchto otázok, ďalej sa už v skúmaní problematiky nepokračuje. Uviedol, že nemôžu byť nijaké pochybnosti o tom, že odpočúvanie telefonických hovorov je zásahom do práva na súkromie tak podľa čl. 22 ústavy a čl. 13 listiny, kde je to výslovne uvedené, ako aj podľa čl. 8 dohovoru (C. a ostatní proti Spolkovej republike Nemecko zo 6. septembra 1978). Pritom nejde o zásah do práva na súkromie iba u držiteľa odpočúvanej telefónnej linky, ale táto ochrana patrí aj osobám, ktoré sú z tejto linky volané, resp. ktoré na túto linku volajú (I. a C. proti Francúzsku z 24. apríla 1990). Legalita zásahu do práva na súkromie znamená, že štát môže do práva na súkromie zasiahnuť iba na základe zákona. Preto v rámci legality zásahu sa skúma, či k nemu došlo v súlade s platnými právnymi predpismi, pričom sa prihliada aj na to, či právny predpis bol verejne publikovaný a teda dostupný, a či jeho následky boli predvídateľné. Skúma sa teda aj kvalita zákonnej úpravy, ktorá je základom zásahu do práva na súkromie. Legitímnosť zásahu do práva na súkromie vyplýva z čl. 8 ods. 2 dohovoru a znamená, že do práva na súkromie možno zasiahnuť len vtedy, keď je to v záujme štátu z dôvodov ochrany národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, v záujme spoločnosti z dôvodu ochrany zdravia a morálky, zabezpečenia hospodárskeho blahobytu krajiny a v záujme jednotlivcov z dôvodu ochrany ich práv a slobôd. Napokon proporcionálna zásahu znamená, že k zásahu možno prikročiť len vtedy, keď je to nevyhnutné (sledovaný cieľ nemožno dosiahnuť miernejšími prostriedkami) a iba v duchu požiadaviek kladených na demokratickú spoločnosť vyznačujúcu sa pluralizmom, toleranciou a voľným duchom. Kým podľa § 4 ods. 1 zákona o ochrane pred odpočúvaním vydáva sudca písomný súhlas na použitie informačno-technických prostriedkov (ďalej len „súhlas“), zatiaľ podľa § 88 ods. 1 Trestného poriadku vydáva sudca príkaz na odpočúvanie a záznam telekomunikačných činností (ďalej len „príkaz“). Napriek rozdielnej terminológii nemôžu byť pochybnosti o tom, že tak súhlas, ako aj príkaz majú formálne, ale aj obsahové náležitosti rozhodnutia. Z ustanovenia § 4 ods. 5 zákona o ochrane pred odpočúvaním to aj výslovne vyplýva, keďže sa tam uvádza, že „proti rozhodnutiu o súhlase nemožno podať opravný prostriedok“. Vydanie právoplatného súhlasu alebo príkazu má v praxi dva následky. Jednak dochádza k tomu, že možno uskutočňovať vo vymedzenom rozsahu odpočúvanie telefonických rozhovorov, a jednak odpočúvaním telefonických rozhovorov uskutočnených na základe súhlasu či príkazu sa získavajú dôkazy, ktoré sú potom v trestnom konaní použiteľné na preukázanie rozhodujúcich skutočností riešených v rámci trestného konania. Zároveň to znamená, že osoba, ktorej telefonický rozhovor bol odpočúvaný, musí mať možnosť obrany jednak voči samotnému faktu odpočúvania jeho rozhovoru, teda voči samotnému faktu zásahu do jeho práva na súkromie, ale aj proti použitiu odpočúvanej komunikácie ako dôkazu v trestnom konaní. Vzhľadom na to, že opravný prostriedok ani voči súhlasu, ani voči príkazu nie je prípustný, dotknutá osoba nemá možnosť domáhať sa ochrany pred všeobecným súdom v súvislosti s faktom, že jej rozhovor bol odpočúvaný. Oprávnenosť vydania právoplatného súhlasu či príkazu všeobecný súd nemôže preskúmať, a to práve preto, že súhlas a príkaz sú právoplatnými rozhodnutiami, ktorými je súd viazaný, resp. z ktorých musí súd vychádzať. To sa vzťahuje tak na trestné konanie, ako aj na prípadné občianskoprávne konanie na ochranu osobnosti (na ochranu súkromia). Pokiaľ žalovaný 1/ poukazoval v súvislosti s otázkou jeho pasívnej legitímácie na rozhodnutia NS SR, v týchto vo veci sp. zn. 3Cdo 134/2007 žalovaným nebol štát a vo veci išlo o iný predmet konania a iné skutkové vymedzenie nároku a vo veciach sp. zn. 3Cdo 201/2007 a sp. zn. 3Cdo 176/2012 bol žalovaný aj štát, avšak tieto konania sa týkali nároku na ochranu osobnosti založeného na odlišných skutkových okolnostiach.

60. Ústavný súd SR vo svojom Náleze č. I.ÚS 80/08-28 zo dňa 27. mája 2008 týkajúceho sa prejednávanej veci zistil, že rozhodnutia krajského súdu sp. zn. 0029/99 z 9. júla 1999, 18. októbra 1999 a 10. januára 2000 boli vydané podľa § 36 a § 37 zákona o policajnom zbore na základe žiadosti Správy kriminálnej a finančnej polície Úradu organizovanej trestnej činnosti Prezídia Policajného zboru Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „policajný zbor“), teda orgánu na to podľa § 4 zákona o policajnom zbore oprávneného, Konštatoval, že odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky má jednoznačný zmysel a význam a jeho využitie nie je možné spreneveriť na iný účel. V prípade

sťažovateľky, ktorá navyše v čase, keď bol mobilný telefón vedený na jej meno odpočúvaný, bola komerčnou právničkou a prostredníctvom telefonických hovorov vybavovala záležitosti súvisiace s jej povolaním, pri ktorých bola viazaná povinnosťou mlčanlivosti, však skutočnosť vedúce k odhaleniu konkrétnej trestnej činnosti, prípadne k vzneseniu obvinenia zistené neboli. S prihliadnutím na túto skutočnosť sa sťažovateľka ani nemala možnosť proti takémuto odpočúvaniu brániť, keďže o obsahu namietaných rozhodnutí vydaných v roku 1999 a 2000 sa dozvedela až 23. marca 2007. A práve toto zistenie spolu s tým, že z namietaných rozhodnutí ani po rokoch nie je zrejmé, na základe akých dôvodov boli vydané, je kľúčovým problémom pri posúdení relevantnosti zásahov do práva sťažovateľky na súkromie, ako aj jej práva na spravodlivý súdny proces, ktorého súčasťou je aj právo na zreteľnú prezentáciu dôvodov rozhodnutia. Namietané rozhodnutia krajského súdu vydané vo veci sp. zn. 0029/99 obsahovali len veľmi strohé odôvodnenie, na základe ktorého sa sťažovateľka mohla dodatočne dozvedieť len to, na základe žiadosti ktorého orgánu došlo k odpočúvaniu telefonických hovorov uskutočnených z mobilného telefónu vedeného na jej meno, dobu platnosti udeleného súhlasu, ako aj konštatáciu, že získanie relevantných informácií je iným spôsobom neúčinné, respektíve podstatne sťažené. Len jedno z namietaných rozhodnutí, a to rozhodnutie z 18. októbra 1999, obsahovalo navyše odôvodnenie, že odpočúvanie je potrebné pre objasnenie trestnej činnosti manžela žalobkyne 1/. Krajským súdom zvolenú podobu odôvodnenia však ústavný súd považoval za nedostatočnú a formálnu, pretože oboznámenie sa s obsahom namietaných rozhodnutí neodkrylo súvislosti a okolnosti, na základe ktorých by bola pochopená odôvodnenosť takéhoto zásahu do práva na súkromie. Vyslovil, že v prípade odpočúvania a zaznamenávania telekomunikačnej prevádzky ide o výrazný zásah do súkromnej sféry jednotlivca, s čím sa jednoznačne snúbi jeho právo na preskúmanie opodstatnenosti a zákonnosti takéhoto zásahu. Zistené skutočnosti boli podkladom na záver ústavného súdu, že rozhodnutiami krajského súdu vydanými vo veci sp. zn. 0029/99 z 9. júla 1999, 18. októbra 1999 a 10. januára 2000 boli porušené základné práva sťažovateľky na súkromie podľa čl. 22 ods. 1 a 2 ústavy a podľa čl. 13 listiny, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

61. Odvolací súd tiež v odôvodnení svojho predchádzajúceho rozhodnutia uviedol, že Ústavný súd Slovenskej republiky svojím nálezom III. ÚS 80/08-28 zo dňa 27.5.2008 rozhodol, že Krajský súd v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 00 29/99 vydaným rozhodnutím z 9.7.1999, 18.10.1999 a 10.1.2000 porušil základné práva J. P. (žalobkyne 1/) na súkromie podľa čl. 22 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 13 Listiny základných práv a slobôd na súdnu ochranu, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a tieto rozhodnutia zrušil. Preto už nebolo potrebné znova rozhodovať o návrhu aj čo sa týka čl. 22 ods. 2 Ústavy SR a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd žalobkyne 1/ vzhľadom na ustanovenie § 135 ods. 1 druhá veta O.s.p. ani sa zaoberať nemajetkovou ujmom vyplývajúcou z hľadiska porušenia týchto ústavných práv, ktorá jej navyše aj bola Ústavným súdom SR priznaná a ním je aj rozhodnuté aj o primeranej výške nemajetkovej ujmy. Konštatoval, že súd prvej inštancie však spojil nárok žalobkyne 1/ na ochranu osobnosti vyplývajúci z porušenia jej ústavných práv, o ktorých už rozhodol Ústavný súd SR a tiež o prináležiacej jej nemajetkovej ujme s jej nárokom na ochranu osobnosti vyvodzovaný do zásahu do jej súkromia v zmysle § 11 a nasl. OZ, čím sa jeho rozhodnutie aj v priznaní jej nemajetkovej ujmy stalo nepreskúmateľným a založeným na nedostatočne zistenom skutkovom stave pre posúdenie oprávnenosti priznania nemajetkovej ujmy v zmysle § 13 ods. 2, 3 OZ. Bolo preto potom už len úvahou súdu prvého stupňa, zaoberať sa nárokom na ochranu osobnosti vyvodzovanej z ustanovení § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka.

62. Nedôvodná bola námietka žalovaného 1/, že prostriedkami súdnej ochrany osobnosti nie je určovanie pravdivosti, či nepravosti písomností, či tvrdení v nich obsiahnutých a že žaloba žalobkyň týkajúca sa určenia, že právo na ochranu osobnosti, priznané § 11 Občianskeho zákonníka odpočúvaním telefonických hovorov bez zákonného dôvodu bolo porušené, nemala byť posudzovaná podľa § 11 Občianskeho zákonníka, nakoľko takýto prostriedok právnej ochrany toto ustanovenie ani nepozná a nemohli sa tak domáhať takéhoto určenia cestou ochrany osobnosti podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, keď na takéto prípady slúžia tzv. určovacie žaloby a v takomto prípade v zmysle právnej teórie a súdnej praxe podmienkou procesnej prípustnosti určovacej žaloby je preukázanie

naliehavého právneho záujmu, pričom touto otázkou sa musí súd zaoberať už po začatí konania. Podľa neho žalobkyne nepreukázali naliehavý právny záujem v tejto časti ich žaloby na požadovanom určení. Satisfakčná žaloba je prostriedkom ochrany osobnostných práv, ktorého cieľom je dosiahnutie primeraného zadosťučinenia, resp. satisfakcie pre fyzickú osobu, ktorej osobnostné právo bolo porušené a to so zreteľom na to, že zásah obvyčajne nemožno odčiniť obnovením do pôvodného stavu.

63. Súd prvej inštancie správne vychádzal pri nároku žalobkýň podľa § 11 a nasl. Obč. zák. z ust. § 4 ods. 1 a § 4 ods. 5 zákona o ochrane pred odpočúvaním, ako aj z uvedeného Nálezu Ústavného súdu SR III. US 80/08-28 zo dňa 27.5.2008 a vyslovil správny názor, že v prípade, keď nemajetková ujma bola spôsobená odpočúvaním telefonických hovorov bez zákonného dôvodu, podmienkou úspešného uplatnenia občianskoprávnej ochrany podľa § 13 OZ v takomto prípade nie je preukazovanie zníženia vážnosti postavenia postihnutej fyzickej osoby v spoločnosti týmto neoprávneným zásahom, nakoľko už samotným týmto zásahom, jeho povahou, došlo k zníženiu dôstojnosti dotknutej fyzickej osoby v značnej miere. Právne skonštatoval, že predpokladom priznania peňažného zadosťučinenia podľa § 13 ods. 2 OZ je najmä situácia, ak zásah do osobnosti bol takej povahy, intenzity alebo takého trvania, že v jeho dôsledku došlo k zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby. Pritom je irelevantné, či k zníženiu dôstojnosti došlo v spoločnosti alebo inde, podstatné je, že išlo o taký zásah, ktorý (pri objektívnom vnímaní) podstatne znížil dôstojnosť dotknutej osoby (Nález Ústavného súdu SR zo dňa 6.11.2014 sp. zn. II. US 424/2012). Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, ktorý už vyslovil aj ústavný súd a odvolací súd vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí, že k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobkyne 1/, keď bolo preukázané, že podstatou uvedených rozhodnutí krajského súdu bolo udelenie súhlasu na odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačnej prevádzky mobilného telefónu č. XXXX XXX XXX vedeného na meno žalobkyne 1/ ako užívateľky, ktorá ho mala používať aj na služobné účely ako komerčná právnička, čo by tiež zvyšovalo mieru neoprávneného zásahu. Odpočúvanie telefonických hovorov je zásahom do práva na súkromie tak podľa čl. 22 Ústavy a čl. 13 Listiny, kde je to aj výslovne uvedené, ako aj podľa čl. 8 Dohovoru (C. a ostatní c. Spolková republika Nemecko zo 6. 9. 1978) Pritom nejde o zásah do práva na súkromie iba u držiteľa odpočúvanej telefónnej linky, ale táto ochrana patrí aj osobám, ktoré sú z tejto linky volané, resp. ktoré na túto linku volajú (I. a C. c. Francúzsko z 24. apríla 1990).

64. Súd prvej inštancie správne vychádzal i z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, kde pojem „súkromný život“ je široký pojem zahŕňajúci okrem iného aspekty fyzickej a sociálnej identity jednotlivca vrátane práva na osobnú autonómiu, osobný rozvoj a vytváranie a rozvíjanie vzťahov s inými ľudskými bytosťami a vonkajším svetom. Z čl. 8 Dohovoru, podobne ako z čl. 2 Dohovoru vyplýva nielen negatívny záväzok štátu nezasahovať do súkromia, ale aj jeho pozitívny záväzok účinne zabezpečovať rešpekt voči súkromnému životu, ktorý sa realizuje predovšetkým prijatím právnej úpravy na ochranu súkromia. V rámci inštitútu ochrany osobnosti (§ 11 a nasl.) sú chránené jednotlivé čiastkové osobnostné práva zabezpečujúce ochranu jednotlivých stránok osobnosti fyzickej osoby. Do jeho rámca patrí aj právo na súkromie, zahŕňajúce širokú oblasť súkromia fyzickej osoby, najmä jej súkromného života, intímnej a rodinnej sféry, vnútorného myšlienkového a citového života. Širokej škále prejavov a súčasti súkromného života fyzickej osoby zodpovedá aj možnosť rozmanitých prejavov zásahov do súkromia a jej dôsledkov na chránené osobnostné práva. Na základe týchto skutočností potom je nepochybné, že vedomosť žalobkýň 1/ až 3/ o tom, že ich telefonické rozhovory, ktorých obsahom boli aj otázky súkromia, teda súkromného života, intímnej a rodinnej sféry, ich vnútorný myšlienkový a citový život, pri žalobkyňi 1/ aj oblasť pracovného života, nakoľko predmetný mobilný telefón používala aj ako komerčná právnička, je potom odpočúvanie tel. hovorov zásahom do ich emocionálnej sféry a bez ďalšieho je dôvodné vyhodnotiť tento protiprávny zásah ako zásah do osobnosti takej povahy, intenzity a takého trvania, že v jeho dôsledku došlo k zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby - žalobkýň 1/ až 3/, lebo sa dotkol ich vnútorného myšlienkového a citového života (výpovede žalobkýň) a je dostatočným predpokladom priznania peňažného zadosťučinenia v zmysle ust. § 13 ods. 2 OZ. Vychádzajúc aj z Nálezu Ústavného súdu SR III. US 424/2012 zo 6.11.2014, mal potom správne za irelevantné, či k zníženiu dôstojnosti u žalobkýň 1/ až 3/ došlo v spoločnosti alebo inde. Podstatné bolo, že v danom prípade išlo o taký zásah, ktorý pri objektívnom vnímaní znížil dôstojnosť žalobkýň 1/ až 3/, lebo bol zásahom do ich emocionálnej sféry, protiprávny zásah, ktorý súčasne bol objektívne spôsobilý vyvolať ujmu spočívajúcu v narušení súkromia žalobkýň 1/ až 3/. Z hľadiska poskytnutej zákonnej ochrany žalobkyňiam 1/ až 3/ je potom právne bezvýznamné, či tento neoprávnený zásah bol spôsobený zavinene alebo nezavinene, vedome alebo nevedome (na margo obrany žalovaných 1/ a 2/, že v čase vykonávania odposluchu boli predmetné rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici právoplatné. Za rozhodujúci považoval

stav v čase rozhodovania. Na základe uvedeného potom nie je postačujúce zadosťučinenie podľa § 13 ods. 1 OZ, pretože bola v značnej miere znížená dôstojnosť žalobkyň 1/ až 3/, ako o tom vypovedali na pojednávaníach a preto žalobkyne 1/ až 3/ majú právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

65. V prípade zásahu do práva na súkromie nie je zníženie dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti v značnej miere jedinou relevantnou formou závažnosti ujmy spôsobenej fyzickej osobe na chránených právach. Ak došlo k zásahu do súkromia, nie je procesnou povinnosťou dotknutej osoby preukazovať, že neoprávnený zásah pôsobil difamačne a mal za následok zníženie jej vážnosti a dôstojnosti v spoločnosti. (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. februára 2010 sp. zn. 3Cdo 137/2008). Na základe vyššie uvedeného zásahu do osobnostných práv žalobkyň nebolo potrebné preukazovanie jeho následku a odvolacia námietka žalovaného 1/ že podľa neho žalobkyne nijako nepreukázali opodstatnenosť uplatneného nároku a ani ním uplatnenú výšku. bola neopodstatnená a je irelevantná jeho odvolacie námietka, že sa vyjadrili len vo všeobecnej rovine, pričom žiadne konkrétne skutočnosti neuviedli, napr. k ich tvrdeniam, že preberali po telefóne citlivé témy, tieto nijako nekonkretizovali, neuviedli, aké konkrétne témy mali byť údajne po telefóne preberané a nevyjadrili sa ani k výške nimi uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy.

66. Priznanú výšku náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch odôvodnil súd prvej inštancie tiež správne závažnosťou ujmy, ktorá žalobkyniam 1/ až 3/ vznikla v dôsledku porušenia ich základných práv a slobôd odpočúvaním telefonických hovorov bez zákonného dôvodu žalovaným 1/ a pokiaľ išlo o povahu, intenzitu a trvanie zásahu do osobnosti žalobkyň 1/ až 3/, vychádzal aj z odôvodnenia predmetného nálezu ÚS SR. Priznanie nemajetkovej ujmy súdom prvej inštancie žalobkyni 1/ 500.000 Sk, t.j. 16.596,96 Eur, považoval aj odvolací súd za primerané a zodpovedajúce závažnosti vzniknutej ujmy a okolnostiam, za ktorých k porušeniu práva došlo, ako tieto vyplývajú z odôvodnenia nálezu ÚS. Za primeranú náhradu nemajetkovej ujmy žalobkyň 2/ a 3/ priznanej každej z nich po 9 958,18 Eur (300 000 Sk) považoval odvolací súd tiež za primeranú a stotožnil sa aj s odôvodnením súdu prvej inštancie, že žalobkyne 2/ a 3/ predmetnú tel. linku používali ako maloleté dcéry žalobkyne 1/, nesporne v menšom rozsahu ako túto používala žalobkyňa 1/, ktorá ju používala nielen na súkromné, ale aj na pracovné účely, súd potom s ohľadom na rozsah zásahu vo vzťahu k žalobkyniam 2/ a 3/, priznal nemajetkovú ujmu v nižšom rozsahu ako žalobkyni 1/, v rozsahu 300.000 Sk, t.j. 9.958,18 Eur, a to aj s ohľadom na skutočnosť, že žalobkyne 2/ a 3/ sa vysporiadavali s negatívnymi pocitmi, ktoré v konaní opísali, vo vzťahu k menšiemu počtu volaných ako žalobkyňa 1/.

67. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie aj náležite po právnej i vecnej stránke riadne v súlade s ust. § 220 ods. 2 C.s.p. odôvodnil, preto odvolacia námietka žalovaného 1/ o nedostatočnom a nepresvedčivom odôvodnení napadnutého rozhodnutia nebola dôvodná.

68. Odvolací súd preto z vyššie uvedených dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach vo výroku II, ktorým určil, že, právo na ochranu osobnosti, priznané § 11 Občianskeho zákonníka žalobkyniam 2/ a 3/, odpočúvaním telefonických hovorov bez zákonného dôvodu žalovaným 1/ porušené bolo, vo výroku IV, ktorým žalovanému 1/ uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 1/ sumu 16.596,96 Eur ako náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo výroku V, ktorým žalovanému 1/ uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 2/ sumu 9.958,18 Eur ako náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo výroku VI, ktorým žalovanému 1/ uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 3/ sumu 9.958,18 Eur ako náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo výroku IX, ktorým žalobkyni 1/ priznal právo na náhradu trov konania proti žalovanému 1/ v rozsahu 50 %, vo výroku X, ktorým žalobkyni 2/ priznal právo na náhradu trov konania proti žalovanému 1/ v rozsahu 30 % a vo výroku XI., ktorým žalobkyni 3 priznal právo na náhradu trov konania proti žalovanému 1/ v rozsahu 30 % ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

69. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 C.s.p. a žalobkyniam 1/, 2/ a 3/, ktoré mali v odvolacom konaní plný úspech, priznal voči žalovanému 1/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu 100 %.

70. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).